

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและระดับความสามารถ
ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย หอสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของการอ่าน

การสอนให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่านและครูสามารถจะทำการวัดผลการอ่านได้
อย่างถูกต้องนั้น ครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลควรจะต้องทราบถึงความหมายของการอ่าน
เพื่อจะช่วยในการวางแผนการเรียน ตลอดจนการวัดผลการอ่านได้

ได้มีผู้ให้คำนิยามและทฤษฎีของการอ่านไว้มากมาย เช่น

ไคย์ แอล บอนด์ และไมล์ส เอ. ทิงเกอร์ (Guy L. Bond and Miles
A. Tinker 1957 : 235-236) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า "การอ่านคือ
ขบวนการรับรู้ค่าและความหมายของคำทางสายตา" ดังนั้นการศึกษากการอ่านจึงมุ่งเน้นที่การ
เคลื่อนไหวของสายตา ระยะเวลาในการอ่านและการพัฒนาช่วงของการจำ

ชาร์ลส์ ซี ฟรีส (Charles C. Fries 1963 : 131) ได้ให้ความเห็นว่า
การอ่านเป็นการตอบสนองต่อสัญลักษณ์ของภาษาที่เป็นตัวแทนของภาษาพูด

ชาร์ลส์ ซี วอลคอตต์ (Charles C. Walcott 1967 : 31) กล่าวถึง
ความหมายของการอ่านว่า เป็นการถอดความของภาษาเขียน การอ่านเป็นการเข้าใจภาษาและ
เป็นการซาบซึ้งในงานเขียนซึ่งเป็นมรดกตกทอดทางวัฒนธรรม

เคนเนธ เฮส กุกแมน (Kenneth S. Goodman 1967 : 112)

กล่าวว่า

การอ่านเป็นกระบวนการเลือกสรร ซึ่งหมายถึงการใช้ตัวแนะ (clue) ซึ่งมีอยู่ในบริบท (context) โดยอาศัยพื้นฐานจากการศึกษาคุณสมบัติของผู้อ่าน เมื่อผ่านกระบวนการคิดแล้ว ผู้อ่านจะเกิดแนวโน้มในการตัดสินใจในสิ่งที่อ่าน อาจจะมีอุปสรรค ปฏิเสธ หรือแม้กระทั่งปรับเปลี่ยนความหมาย ซึ่งนั่นคือขั้นตอนของการพัฒนาการอ่าน

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1967 : 14) ให้ความหมายของการอ่านว่า "เป็นการรวมทักษะในการถอดความและวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ความที่ปรากฏ การตีความและการให้ข้อคิดเห็นอย่างง่าย ๆ "

คลิฟฟอร์ด แอล บุษ และมิลเกรด เฮส เซอร์บเนอร์ (Clifford L. Bush and Mildred H. Hurbner 1970 : 90) กล่าวว่า

การอ่านเป็นกระบวนการซึ่งเกิดจากการที่ผู้อ่านนำสัญลักษณ์ที่อ่าน ไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของตน ทำให้เกิดความคิดรวบยอดขึ้นในใจของผู้อ่าน แล้วจึงมีเหตุการณ์เกิดขึ้น คือจะต้องมีทั้งการแปลความหมาย ปฏิบัติการของสิ่งที่อ่าน จุดมุ่งหมายในการอ่านและการจัดระเบียบความคิดที่ไต่จากการอ่าน

เลียวนาร์ค เบรส (Leonard Bress 1970 : 127) กล่าวว่า

การอ่านหมายถึงการเข้าใจความหมายของตัวอักษรต่าง ๆ ที่นำมารวมนั้น รู้ว่าตัวอักษรใดใช้แทนอะไร แล้วสามารถอ่านเอาความหมายได้ เป็นกระบวนการทางความคิดอย่างแท้จริง และจะต้องมีการปรับปรุงอยู่เสมอ เพราะมันเป็นกระบวนการทางสมองที่ซับซ้อนและเป็นเครื่องมือช่วยถ่ายทอดความคิด ขอเท็จจริง และความรู้สึกต่าง ๆ จากจิตใจและวิญญาณของผู้เขียนไปยังจิตใจและวิญญาณของผู้อ่านได้อย่างแม่นยำและควยความเข้าใจ

แฮร์รี ชอว์ (Harry Shaw 1973 : 272) กล่าวว่า

การอ่านกับการเขียนเป็นกระบวนการเดียวกันคือเป็นกระบวนการสื่อความหมายของความคิด อารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ในขณะที่ผู้เขียนพยายามที่จะถ่ายทอดความคิดและอารมณ์ไปยังผู้อื่น ผู้อ่านก็ต้องการที่จะรับรู้ความคิดและอารมณ์นั้นจากผู้เขียนเช่นกัน ซึ่งก็คือในการอ่านนั้นผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถและประสบการณ์ของตนเพื่อถอดข้อความจากตัวอักษรออกมาเป็นความหมาย

ลาร์รี เอ แฮร์ริส และคาร์ค บี สมิธ (Larry A. Harris and Card B. Smith 1976 : 56) กล่าวว่า

การอ่านเป็นลักษณะหนึ่งของการสื่อความหมาย เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านในลักษณะของการสื่อความหมายกัน ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาเขียน ความลักษณะการเขียนของแต่ละบุคคล ส่วนผู้อ่านจะพยายามอ่านเอาความหมายที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ความสามารถในการแกะความหมายจากสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและความรู้ทางภาษาของผู้อ่าน

แฟรงค์ คัมบลิว เมคเลย์ (Frank W. Medley 1977 : 30) กล่าวว่า
"การอ่านเป็นกระบวนการทางสติปัญญา เมื่อผู้อ่านพบสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียนก็จะใช้วิธีการต่างๆ เพื่อที่จะจกจำคำ กลุ่มคำ และรู้ความหมายของคำหรือกลุ่มคำนั้น ๆ โดยอาศัยกระบวนการต่าง ๆ เช่น การสรุปความหรือการตีความ จนกระทั่งสามารถได้ความหมายของสิ่งที่อ่าน"

ประพาศน์ พุทธิประภา (2522 : 71-75) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางจิตที่ซับซ้อน เพื่อให้จะได้ความหมาย โดยการนำโครงสร้างเล็กไปสู่โครงสร้างผิว การอ่านเป็นกระบวนการแยกแยะความหมายจากสัญลักษณ์

ประเทิน มหาพันธ์ (2523 : 17) กล่าวว่า

การอ่านหมายถึงกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจับมันทีละตัว กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เมื่อเด็กเปลี่ยนแปลงเสียงตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด ถ้าหากไม่เข้าใจคำพูดนั้น จักว่าไม่ใส่ใจการอ่านที่สมบูรณ์ เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของการอ่านเท่านั้น ลักษณะการอ่านที่แท้จริง ได้แก่ การทำความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน ความหมายดังกล่าวมิใช่เกิดจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่านเท่านั้น หากแต่ขึ้นอยู่กับกระบวนการกระตุ้นให้เกิดความคิดรวบยอดหรือจินตนาการของผู้อ่านเป็นสำคัญ การเข้าใจความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่านขึ้นอยู่กับความหมายที่ผู้อ่านจะคงทำความเข้าใจโดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นพื้นฐาน การอ่านจึงเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย การแปลความ การทบทวน การกำหนดความมุ่งหมายและการจัดลำดับภาพของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่ผู้อ่านเห็น จะกระตุ้นการทำงานของสมองซึ่งขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของประสบการณ์ที่ผู้อ่านมีมาก่อน

พจนานุกรมแสงศรี (2524 : 24) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า "การอ่านคือความสามารถในการเข้าใจความหมายขององค์ประกอบของภาษาซึ่งรวมกันเข้าเป็นสิ่งที่มีความหมาย รวมทั้งความสามารถในการเข้าใจ การนำเอาความที่มีความหมายนั้นไปรวมเข้ากับคำอื่น หรือการเปลี่ยนแปลงคำต่าง ๆ ให้ความหมายเป็นอื่นได้ "

ฟรายดา คูบิน (Fraida Dubin 1982 : 14) กล่าวถึงการอ่านว่า การอ่านเป็นทักษะที่ซับซ้อนและมีองค์ประกอบและคุณลักษณะมากมายประกอบกัน เช่น องค์ประกอบทางจิตวิทยา สภาพร่างกาย ตลอดจนสภาพสังคมรวมอยู่ด้วย การอ่านจึงถือได้ว่าเป็นการรวมกระบวนการทางภาษาซึ่งต้องรู้ในหลาย ๆ ด้าน

จากคำจำกัดความและความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของการอ่านตามที่ได้อธิบายมานี้ พอสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเป็นลำดับขั้น โดยเริ่มตั้งแต่ การรับรู้ การแปลความหมายของสัญลักษณ์ การเกิดความคิดรวบยอด ตลอดจนการเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายและอารมณ์ของผู้เขียน โดยอาศัยพื้นฐานความสามารถในการคาดคะเนและประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

2. องค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน

ความสามารถในการอ่านเป็นสิ่งที่ผู้เรียนและบุคคลทั่วไปปรารถนา จึงมีผู้อธิบายเกี่ยวกับองค์ประกอบซึ่ง เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่าน ดังนี้

โรเจอร์ ที. เลนนอน (Roger T. Lennon 1961 : 29-31) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะในการอ่าน ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่ว ๆ ไป หมายถึงความรู้เกี่ยวกับคำ ได้แก่ ความกว้าง ความลึก และขอบเขตของคำศัพท์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับคำอย่างกว้างขวาง หรือความชำนาญในการใช้คำเป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่จะนำไปสู่การบรรลุถึงความสามารถระดับสูงของทักษะการอ่านทุกชนิด

2. ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏอย่างชัดเจน ซึ่งรวมทักษะอื่น ๆ ด้วย เช่น การรู้ตำแหน่งของข้อความที่กล่าวถึงอย่างเจาะจง การเข้าใจความหมายตามตัวอักษร และ

ความสามารถในการติดตามเรื่องที่อ่านตามลำดับ

3. ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ รวมถึงความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ตลอดจนสามารถคาดการณ์เกี่ยวกับผลที่ตามมา การเข้าใจความหมายของคำจากเนื้อเรื่อง เข้าใจการจกัคำคมของเรื่องที่อ่าน ทราบถึงความคิดสำคัญและการจกัคำคมความคิด เข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ของข้อความที่อ่านโดยการได้ข้อสรุปหรือหลักเกณฑ์จากเรื่องที่อ่าน อย่างไรก็ตามที่ทักษะนี้มีความสัมพันธ์กับทักษะในการเข้าใจความหมายที่ปรากฏอย่างชัดเจน เพราะการที่จะได้ความหมายแฝงของเรื่องที่อ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายตามตัวอักษรหรือความหมายที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน

4. ความซาบซึ้งหมายถึงความสามารถในการทราบถึงความตั้งใจหรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียน การทราบถึงอารมณ์หรือความรู้สึกของเรื่องความสามารถในการเข้าใจกลไกทางวรรณคดีที่ทำให้ผู้เขียนบรรจุกุณงหมาย

วรรณะ คัมภีรานนท์ และฟุ้งเฟื่อง เครือตราชู (2506 : 74) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านหนังสือภาษาต่างประเทศไว้ว่า จะทองอาศัยการเรียนรู้สองประเภทคือ ทักษะในการอ่าน และความรู้พื้นฐานหรือประสบการณ์ที่จะอ่านหนังสือได้

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1969 : 58) กล่าวถึงองค์ประกอบที่จำเป็นในการอ่านโดยทั่ว ๆ ไป ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับภาษาและสัญลักษณ์ทางภาษา ซึ่งรวมความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำทั้งง่ายและยากที่มีอยู่ในข้อความ การเข้าใจระบบคำและโครงสร้างประโยคจากลักษณะของภาษาเขียน และเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่รวมเอาประโยคย่อย ๆ หลายประโยคเข้าไว้ เข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางภาษา เช่น เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ การย่อหน้า การใช้ตัวพิมพ์หนักเอน เป็นต้น

2. ความสามารถในการคิด ได้แก่ความสามารถในการระบุจุดประสงค์ของผู้เขียนและความคิดสำคัญของข้อความที่อ่านได้ สามารถเข้าใจความคิยย่อย ๆ ซึ่งช่วยสนับสนุนความคิดสำคัญ สามารถสรุปและให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

3. การเข้าถึงอารมณ์และลีลาของเรื่องที่อ่าน ซึ่งรวมความสามารถในการทราบถึงทัศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่เขียนและต่อผู้อ่าน การเข้าใจความรู้สึก อารมณ์ของเรื่อง และสามารถระบุวิธีและแนวการเขียนที่ผู้เขียนใช้ในการแสดงความคิดเห็น

โกย แอล บอนด์ และไมล์ส เอ ทิงเกอร์ (Guy L. Bond and Miles A. Tinker 1970 :235) ได้กล่าวถึงสิ่งที่เบื่องค้ประกอบพื้นฐานในการพัฒนาความสามารถในการอ่านดังนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ
2. การเข้าใจหน่วยความคิดเพื่อสามารถเข้าใจความหมายของประโยคได้ เด็กต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด คือแบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ไค้ความหมายที่ต่อเนื่องกัน เป็นกลุ่มแทนที่จะอ่านทีละคำ
3. การเข้าใจประโยค เมื่อเข้าใจคำและรู้จักอ่านเป็นหน่วยความคิดแล้ว ต้องรู้จักนำเอาแต่ละคำหรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์ เข้าด้วยกันจนไค้ความหมายเป็นประโยค
4. การเข้าใจข้อความที่ตัดมาเป็นตอน ๆ หมายถึงการสามารถนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน
5. การเข้าใจเรื่องราวและข้อความที่อ่าน เด็กจะต้องสามารถเข้าใจความสำคัญระหว่างข้อความสำคัญ ๆ ที่มีอยู่ในแต่ละตอน

วิลเลียม เอส เกรย์ และเฮเลน โรบินสัน (William S. Gray and Helen Robinson 1973 : 48-65) กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านว่า จะต้องอาศัยองค์ประกอบค้ต่าง ๆ มาช่วยในขณะที่อ่าน องค์ประกอบเหล่านี้เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของการอ่านทุกระดับ ไค้แก่

1. การรู้จักคำต่าง ๆ รวมทั้งการออกเสียงและความหมายของคำซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้นในการอ่านทุกชนิดและทุกระดับ

2. ความเข้าใจ การสามารถจับใจความได้อย่างถูกต้อง สามารถเข้าใจ ความหมายที่ปรากฏตามตัวอักษรและความหมายแฝง เข้าใจความคิดของผู้เขียน

3. การรับและผสมกลมกลืนระหว่างความคิดใหม่และความคิดเก่า ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการรวบรวมรายละเอียดที่ได้จากการอ่านมารวมกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

ศิริรัตน์ นิลคุปต์ (2520 : 31) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านว่า ผู้อ่านจะต้องเข้าใจภาษาของผู้เขียน เพื่อจะตีความหมายของข้อความที่อ่านให้ตรงกับ ความหมายที่ผู้เขียนตั้งใจจะหมายถึง การที่จะอ่านอะไรก็ได้เข้าใจนั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลัง 2 ประการ คือ

1. ความคล่องในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้อ่าน หมายถึง ระดับความรู้ทางด้าน ภาษาที่ได้เรียนมาของผู้อ่านและระดับความรู้ในภาษาที่ผู้เขียนใช้

2. ประสบการณ์ที่มีมาแทนหลังของผู้อ่าน สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนช่วยอธิบาย รวบรวม ประเมินข้อมูลความคิดของผู้เขียน

นอกจากนี้ ศิริรัตน์ นิลคุปต์ ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านว่า ประกอบ ด้วยความสามารถดังต่อไปนี้ คือ

1. สามารถเข้าใจ เรื่องที่อ่านโดยการจับใจความสำคัญหรือแก่นสำคัญของ เรื่องได้

2. สามารถคาดเดาเหตุการณ์หรือคาดคะเนเหตุการณ์ที่ไม่ปรากฏในเรื่องได้

3. สามารถหาจุดมุ่งหมายที่สำคัญของ เนื้อ เรื่องที่อ่านได้

4. สามารถรวบรวมลำดับความคิดให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กับ เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้

5. สามารถที่จะค้นหาใจความสำคัญได้

องค์ประกอบเหล่านี้ขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญาและภูมิหลังของผู้อ่านว่า มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการอ่านมากน้อยเพียงใด

จากความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของความสามารถด้านการอ่านดังกล่าว พอสรุปได้ว่า การอ่านของอาศัยองค์ประกอบด้านต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่ความรู้เกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางภาษา ความรู้ด้านคำศัพท์ ความหมายของประโยค ข้อความเรื่องราว ตลอดจนเข้าใจ ความหมายแฝง จนกระทั่งเกิดความซาบซึ้งในเรื่องที่อ่าน ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะเกิดขึ้นเป็นลำดับขั้น ทำให้เกิดความสามารถในการอ่านขึ้น

3. ระดับความสามารถด้านการอ่าน

ได้มีผู้จัดแบ่งระดับความสามารถด้านการอ่าน แยกต่างกันในหลายลักษณะ ดังนี้

โทมัส ซี บาร์เรต (Thomas C. Barrette 1965 : 8-25) ได้จัดระดับความสามารถด้านการอ่านออกเป็น 5 ระดับ คือ

1. ระดับการอ่านตามตัวอักษร (literal comprehension) ได้แก่ การอ่านเพื่อจับใจความรายละเอียดต่าง ๆ จับใจความสำคัญและสำคัญเหตุการณ์ สามารถเปรียบเทียบเรื่องราวที่อ่าน ทั้งในแง่ความแตกต่างและความเหมือน ทราบความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล ทราบถึงลักษณะเฉพาะของตัวละครในเรื่องที่อ่าน และสามารถจำและทบทวนเรื่องที่อ่านได้

2. ระดับการจัดเรียงเรียงใหม่ (reorganization) ได้แก่ความสามารถที่จะแยกประเภทของข้อความที่อ่านได้ สามารถย่อเรื่องที่อ่านทั้งหมด หรือข้อความบางตอนได้ สามารถสรุปและสังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้

3. ระดับการสรุปข้อคิดเห็น (inferential comprehension) ได้แก่ ความสามารถที่จะนำความคิดเห็นและรายละเอียดที่ได้จากการอ่าน ความคิดเห็นและประสบการณ์ส่วนตัวมาใส่สรุปให้ข้อวินิจฉัยในแง่สนับสนุนรายละเอียด สรุปใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์และการตีความของภาษาซึ่งมิได้ปรากฏให้เห็น โดยตรงจากข้อความที่อ่าน

4. ระเบียบประเมินผล (evaluation) เป็นระเบียบความสามารถในการที่จะตัดสินและประเมินผลด้วยตนเองว่า เรื่องที่อ่านนั้นอะไรเป็นข้อเท็จจริง อะไรเป็นจินตนาการ อะไรเป็นความคิดเห็น ตลอดจนความสามารถประเมินผลความเชื่อถือได้ของเรื่องที่อ่าน และประเมินผลในแง่ความคิดเห็นส่วนตัวว่ามีคุณค่าเหมาะสมที่จะยอมรับได้หรือไม่

5. ระเบียบความซาบซึ้ง (appreciation) ความสามารถในระบับนี้ เป็นการอ่านในระบับสูงสุด คือการมีอารมณ์ตอบสนองตามเนื้อเรื่อง ตามภาษาของผู้เขียน ตลอดจนการสร้างภาพพจน์และการแสดงออกทางอารมณ์จากการได้อ่านเรื่องราว

รีเบคกา เอ็ม วาเลต และเรอเน เอส คิสสิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 161-162) ได้แบ่งพฤติกรรมที่แสดงถึงความสามารถด้านการอ่าน เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน จึงไม่ได้อ่านออกเสียง เพราะการอ่านออกเสียงจะเน้นพัฒนาการพูดมากกว่าการอ่าน และไม่รวมถึงความสามารถทางด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนด้วย พฤติกรรมด้านการอ่านอาจจำแนกโดยเริ่มจากง่ายไปหายาก เป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระเบียบทักษะกลไก (mechanical skills) นักเรียนสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างตัวสะกดในภาษาต่างประเทศ สามารถบอกความเหมือนและความแตกต่าง ในขั้นนี้ไม่จำเป็นต้องเข้าใจในสิ่งที่เห็น

2. ระเบียบความรู้ (knowledge) นักเรียนสามารถอ่านประโยคหรือข้อความที่คุ้นเคยได้อย่างเข้าใจความหมาย สามารถบอกได้ว่าคำหรือข้อความใดสอดคล้องกับรูปภาพที่เห็น การอ่านในระบับนี้มักเป็นการอ่านทีละประโยค

3. ระเบียบการถ่ายโอน (transfer) นักเรียนสามารถเข้าใจข้อความใหม่ที่มีคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว

4. ระเบียบการสื่อสาร (communication) นักเรียนสามารถอ่านข้อความที่มีคำศัพท์และโครงสร้างใหม่ ๆ หรือคำที่มีรากศัพท์เดียวกับคำที่นักเรียนเคยอ่านมาแล้วได้เข้าใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจทุกคำ แต่ก็สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้

5. ระเบียบการวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) นักเรียนสามารถเข้าใจ ความหมายแฝง เข้าใจจุดมุ่งหมาย ความคิดเห็น ทศนคติและระดับภาษาที่ผู้เขียนใช้

นีโคลัส เฟอริกสัน (Nicolas Ferguson 1973 : 75-83) ได้แบ่งระดับ ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้เป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. ระเบียบการอ่านตามตัวอักษร (literal comprehension) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายซึ่งแสดงไว้โดยตรงของคำ ความคิด หรือประโยค ในเนื้อความที่อ่าน

2. ระเบียบการตีความ (interpretation) หมายถึงการเข้าใจความหมาย ที่ไม่ได้แสดงไว้โดยตรง จะต้องอาศัยการอ่านอย่างรอบคอบ การสรุป และการพิจารณาสาเหตุ และผล การคาดคะเนสิ่งที่จะเกิดขึ้น การเปรียบเทียบ ตลอดจนการมองเห็นความสัมพันธ์ต่าง ๆ

3. ระเบียบการประเมินทัศนียภาพอย่างพิถีพิถัน (critical evaluation) หมายถึง ความสามารถในการพิจารณาทัศนียภาพ ความถูกต้องและความเป็นจริงของเรื่องราว ต่าง ๆ ผู้อ่านจะต้องประเมินได้ว่าผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างไร และมีเหตุผล ใด ๆ เช่น เพื่อความบันเทิงหรือให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อชักจูงให้ผู้อ่าน เห็นคล้อยตาม เป็นต้น

4. ระเบียบการคิดสร้างสรรค์ (creative thinking) หมายถึง การค้นหา และแสดงออกซึ่งความคิดใหม่ ๆ อันเป็นผลที่ได้รับจากการอ่าน

ลูว์ อี เบอร์มิสเตอร์ (Lou E. Burmeister 1974 : 113-115) ได้นำเอาแนวคิดของ เบนจามิน เอส บลูม (Benjamin S. Bloom) มาดัดแปลงโดยแบ่ง ระเบียบความสามารถด้านการอ่านเป็น 7 ระดับ คือ

1. ระเบียบความจำ (memory) คือ ผู้อ่านสามารถจดจำสิ่งที่ผู้เขียนระบุไว้ เช่น ชื่อบุคคล คำจำกัดความ ข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์และคำสั่งที่บ่งไว้ ตลอดจนรายละเอียด ในเรื่องที่อ่าน

2. รัศมีแปลความหมาย (translation) คือ ผู้อ่านสามารถแปลข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านเป็นรูปแบบอื่น เช่น การแปลจากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่ง การแปลข้อความที่เป็นแผนที่หรือแผนภูมิ เป็นต้น

3. รัศมีตีความ (interpretation) คือ ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้ เช่น สามารถคาดคะเนล่วงหน้าได้ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ มองเห็นภาพพจน์จากเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น

4. รัศมีประยุกต์ (application) คือ ผู้อ่านสามารถที่จะเข้าใจหลักการและประสบความสำเร็จในการประยุกต์ใช้

5. รัศมีวิเคราะห์ (analysis) ได้แก่การที่ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อย ๆ ที่มาประกอบกันเข้าเป็นส่วนใหญ่ เช่น การวิเคราะห์บทประพันธ์ ตรวจสอบการให้เหตุผลผิด ๆ และการลงความเห็นในสิ่งที่อ่านได้ เป็นต้น

6. รัศมีสังเคราะห์ (synthesis) ผู้อ่านสามารถนำความคิดจากที่ต่าง ๆ มาเรียบเรียงใหม่

7. รัศมีประเมินผล (evaluation) ผู้อ่านสามารถวางเกณฑ์และการตัดสินความคิดหรืออื่น ๆ โดยใช้มาตรฐานที่พึงไว้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2528 : 408-409) ได้จัดแบ่งรัศมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษออกเป็น 7 รัศมี โดยอาศัยเกณฑ์การจัดรัศมีความสามารถตามความสามารถของผู้ใช้ภาษาของ ดี เอ วิลคินส์ (D. A. Wilkins 1976 : 112-114)

รัศมีที่ 1 สามารถอ่านตัวอักษรภาษาอังกฤษได้ และมีความเข้าใจประกาศสาธารณะต่าง ๆ ทั่วไปได้

รัศมีที่ 2 สามารถบอกได้ว่าข้อความนั้น ๆ มีหัวเรื่องอะไร พอจะบอกได้ว่าประกาศสาธารณะที่มีเนื้อความซับซ้อนเกี่ยวกับอะไรได้อย่างคร่าว ๆ และมีความเข้าใจการวางตัวเลข และแผนภูมิต่าง ๆ ซึ่งไม่มีตัวหนังสือภาษาอังกฤษ

ระดับที่ 3 สามารถเข้าใจหัวเรื่องและเนื้อหาคร่าว ๆ ของสิ่งที่อ่านได้โดยไม่
 ต้องใช้พจนานุกรมช่วย และเข้าใจรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ เมื่อเปิดพจนานุกรมบ่อยครั้ง
 มีการอ่านที่ช้ามาก และถ้าอ่านเร็วขึ้นกว่านี้ก็จะทำให้ไม่เข้าใจข้อความส่วนใหญ่ที่อ่านอยู่

ระดับที่ 4 มีความเข้าใจพอเพียงในเนื้อหาที่อ่าน และต้องอ่านซ้ำเมื่อมีใจความ
 ซ้ำซ้อน แต่สามารถเข้าใจความจากเรื่องเล่าหรือเรื่องทั่ว ๆ ไปได้ ยังไม่สามารถสังเกตการ
 เปลี่ยนวิธีการเขียนในเนื้อความที่อ่าน เพียงแต่ทราบว่ามีคำศัพท์คนละประเภทกับคำศัพท์ในตอนที่
 อื่น ๆ ปรากฏในข้อความ และยังคงจำเป็นต้องใช้พจนานุกรมช่วยให้เข้าใจรายละเอียด ยังอ่าน
 ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 5 สามารถอ่านข้อความทุกชนิดด้วยความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง เห็นและ
 เข้าใจวิธีการเขียนแบบต่าง ๆ มีการอ่านช้าบ่อยครั้ง ยังต้องใช้พจนานุกรมช่วยเมื่ออ่านเนื้อหา
 ในสาขาที่ตนไม่คุ้นเคย อ่านเนื้อความทั่ว ๆ ไปอย่างสะดวก แต่ยังคงช้ากว่าเจ้าของภาษา มีการ
 อ่านซ้ำเฉพาะเนื้อความในสาขาที่ไม่คุ้นเคย ส่วนใหญ่จะอ่านได้เร็วกว่าระดับที่ตน ๆ

ระดับที่ 6 สามารถอ่านเนื้อความทุกชนิดด้วยความเข้าใจดีมาก จะต่างจาก
 เจ้าของภาษาเฉพาะความเร็ว และความคล่องตัวในการอ่าน ระดับนี้เป็นระดับความสามารถ
 ของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง

ระดับที่ 7 มีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านอย่างไม่บกพร่อง อัตรากาอ่านและความ
 เข้าใจในการอ่านเหมือนกันกับเจ้าของภาษา ระดับนี้เป็นระดับความสามารถของผู้ที่ใช้ภาษา
 อังกฤษเป็นประจำเพื่อการสื่อความหมายทุกอย่าง คือ ฟัง พูด เขียนและอ่าน

จะเห็นได้ว่าการจัดแบ่งระดับความสามารถด้านการอ่านที่ได้มีการจัดแบ่งไว้ใน
 หลายลักษณะดังกล่าว พอสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านเกิดขึ้นเป็นลำดับขั้นจากง่ายไปหา
 ยาก อย่างไรก็ตาม ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของวีเบคกา เอ็ม วาเล็ท และ
 เรอเน เอส คิลลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972:161-170)
 มีการจัดแบ่งระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษคล้ายคลึงและสอดคล้องกับจุดประสงค์
 การเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524
 นอกจากนี้ การจัดแบ่งระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษตามแนวของ วาเล็ท และ

คตินี้ ยังจำแนกให้เห็นพฤติกรรมการณ์ที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนได้เด่นชัดกว่าการจัดแบ่งระดับความสามารถในการอ่านในลักษณะอื่น ๆ อีกด้วย

4. การสอนอ่านภาษาอังกฤษ

ได้มีผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับลำดับขั้นและเทคนิคในการสอนและการฝึกการอ่านภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศ ดังนี้

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968:213-239) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการสอนอ่านว่า ควรจะมุ่งฝึกให้ผู้เรียนสามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่วและเข้าใจความหมายได้ถูกต้องโดยลำพังตัวเอง จุดมุ่งหมายเช่นนี้จะบรรลุผลได้ก็ต่อเมื่อจัดแบ่งการสอนเป็นลำดับขั้น ตามความสามารถของผู้เรียนจากง่ายไปหายาก ดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้ผู้เรียนจดจำบทสนทนาให้ได้เสียก่อนแล้วจึงนำเสนอบทสนทนานั้นในรูปแบบตัวหนังสือให้ผู้เรียนอ่านออกเสียง

ขั้นที่ 2 เป็นการนำถ้อยคำภาษาที่เสนอในขั้นแรกมานำเสนอใหม่โดยการผสมผสานเปลี่ยนแปลงเป็นประโยคใหม่ ในขั้นนี้ควรให้คำศัพท์ใหม่ ๆ ให้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนขึ้นเล็กน้อย ตลอดจนเริ่มการสอนให้ผู้เรียนเฝ้าความหมายของคำ

ขั้นที่ 3 มีการฝึกฝนให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่าน การเรียนในขั้นเรียน จะมุ่งแนะนำโครงสร้างประโยคต่าง ๆ ศัพท์และสำนวนใหม่ ๆ มากขึ้น การเลือกเรื่องที่อ่านควรมีเนื้อหาที่สนุกสนานและไม่ซับซ้อน ศัพท์ใหม่ ๆ ที่เพิ่มขึ้นมา ควรเป็นศัพท์ที่สามารถเฝ้าความหมายได้จากบริบท

ขั้นที่ 4 เริ่มมีการปล่อยให้ผู้เรียนอ่านหนังสือด้วยตัวเองนอกชั้นเรียน การอ่านแบ่งออกเป็นสองระดับ (intensive reading) ซึ่งจะสอนโครงสร้างประโยคซับซ้อนและศัพท์ที่ยากขึ้น เลือกเรื่องสั้นตามความสนใจของวัย และการอ่านนอกชั้นเรียน (extensive reading) จุดประสงค์คือฝึกให้นักเรียนสามารถเพลิดเพลินกับการอ่านโดยไม่ฟังครู ดังนั้น เรื่องที่อ่านจะทองงายกว่าอย่างแรก

ชั้นที่ 5 นักเรียนสามารถอ่านได้คำพ้องตนเอง เพราะถือนักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน ระดับนี้จะมีการอภิปรายวิเคราะห์เนื้อหา การเลือกเรื่องในการอ่านชั้นนี้ ควรจะเลือกงานเขียนร่วมสมัย ซึ่งจะทำให้เข้าใจได้ง่าย

ชั้นที่ 6 เวื่อนักเรียนเรียนจบไปแล้ว นักเรียนจะมั่นใจที่จะหยิบนิยายสารหรือหนังสือพิมพ์ต่างประเทศมาอ่าน เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินโดยอาจอาศัยคู่มือที่จากพจนานุกรมเป็นครั้งคราว

แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro 1974 : 77) ได้เสนอแนะหลักทั่วไปในการสอนอ่านภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1. ครูต้องให้นักเรียนได้ฟังและพูดข้อความหรือประโยคสั้น ๆ ก่อนการอ่านเสมอ
2. ครูต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการอ่านออกเสียง ถ้าครูไม่แน่ใจอาจใช้เครื่องบันทึกเสียง เช่น เทป หรือแผ่นเสียงที่เจ้าของภาษาพูดเป็นแบบ นักเรียนจะได้แบบอย่างของการออกเสียงที่ถูกต้อง
3. ครูต้องฝึกให้นักเรียนอ่านในใจเพื่อความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน โดยครูต้องแนะนำและฝึกให้นักเรียนรู้จักกวาดสายตาเป็นช่วงยาว ๆ หรือทีละกลุ่มคำ แทนการอ่านทีละคำ และเพื่อเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านควย รู้จักวางหนังสือให้ทางพอเหมาะกับสายตา
4. ครูต้องเข้าใจให้นักเรียนรักการอ่าน อาจทำได้ด้วยการให้คำแนะนำให้นักเรียนรู้จักหนังสือที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีความยากง่ายทั้งในเนื้อเรื่องของคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์พอเหมาะกับระดับความรู้ของนักเรียน
5. ครูควรเพิ่มพูนทักษะในการอ่านของนักเรียนด้วยการสอนเสียง ความหมายของคำศัพท์ใหม่ คือ ความหมายตามพจนานุกรม ความหมายตามโครงสร้าง และความหมายตามบริบท (context) รวมทั้งรูปแบบของประโยคยาก ๆ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านก่อนที่จะให้นักเรียนอ่านเอง ตลอดจนให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาควย อย่างไรก็ตามในการสอนอ่านสำหรับนักเรียนแต่ละระดับทั้งระดับประถมศึกษา

และมีชัยศึกษานั้น ควรจะพิจารณาคำเนิการตามวิธีต่อไปนี้

5.1 การสอนอ่านให้แก่เด็กเรียนที่เริ่มต้นเรียนและจำตัวอักษรไม่ได้

5.1.1 ให้นักเรียนรู้จักตัวอักษรเท่าที่จะพบในบทเรียนแต่ละบทก่อน แทนที่จะสอนทั้งหมด 26 ตัว การสอนอักษรใหญ่-เล็ก ก็ใช้วิธีนี้เหมือนกัน ภายหลังจึงให้นักเรียนรู้จักคำตามลำดับของ A-Z ซึ่งจะช่วยให้การอ่านและการใช้พจนานุกรม 2 ภาษา อังกฤษ-ไทย ง่ายขึ้น

5.1.2 ครูควรใช้อุปกรณ์เข้าช่วยในการสอน ได้แก่ การใช้บัตรตัวอักษร เพื่อช่วยในการจำคำและการสะกดคำ บัตรคำช่วยในการอ่านเป็นคำ ๆ บัตรประโยค จะช่วยในการอ่านข้อความทั้งประโยคตามลำดับ แบบของตัวอักษรควรเขียนตามแบบตัวพิมพ์ที่นักเรียนจะพบในหน้าหนังสือเรียน

5.1.3 ช่วยให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับตัวอักษรทั้งหมด โดยครูอาจจะใช้บัตรตัวอักษรทั้ง 26 ตัว มาทบทวนอย่างรวดเร็วบ่อย ๆ

5.1.4 นำวลีหรือประโยคสั้น ๆ ซ้ำ ๆ ที่มีการสะกดตัวคล้ายกัน มาให้นักเรียนอ่านจะช่วยให้เด็กเข้าใจและจำได้ดีขึ้น เช่น bill, fill, hill will, kill, till หรือ cat, bat, rat, hat เป็นต้น

5.1.5 ใช้ตารางเทียบแทน (substitution tables) เป็นเครื่องมือช่วยในการอ่านและช่วยชี้ให้เห็นโครงสร้างของประโยคได้

5.1.6 นำคำหรือข้อความที่นักเรียนได้ยินหรือพูดหรือถามตอบมา จดลงแล้วมาให้อ่าน นอกจากนี้ ครูควรใช้อุปกรณ์หรือรูปช่วย เพื่อช่วยในการให้ความหมาย

5.1.7 หลังจากอ่านแล้วควรให้นักเรียนได้มีโอกาสเขียนด้วย เพื่อเป็นการย้ำถึงสิ่งที่ได้เรียนมาแล้ว นักเรียนจะจำได้มากขึ้น

5.2 การสอนอ่านให้แก่เด็กเรียนที่รู้จักตัวอักษรแล้ว

5.2.1 ชั้นเตรียมการสอน

5.2.1.1 แบ่งหรือกำหนดข้อความที่จะอ่านในแต่ละครั้งให้พอเหมาะเพื่อที่จะได้ใช้เทคนิคในการสอนได้แตกต่างกัน

5.2.1.2 เราควมสนใจให้นักเรียนอยากอ่านโดยพยายามเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของนักเรียน ถ้าเป็นการอ่านที่ต่อจากชั่วโมงก่อนหรือตัดออกมาจากเรื่องยาว ๆ ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปเรื่องย่อหรือครูช่วยเล่าเรื่องย่อเพื่อให้นักเรียนเข้าใจเรื่องทั้งหมดและเข้าใจความของเรื่อง โคลสนิท

5.2.1.3 มอกจุดประสงค์ของการอ่านในแต่ละครั้งโดยใช้ประโยคสั้น ๆ เช่น "วันนี้ เราจะอ่านเกี่ยวกับ..." หรือ "เมื่อวันก่อนเรื่องจบตอน..." หรือ "วันนี้ลองมาอ่านดูซิว่าจะไรจะเกิดขึ้น" เป็นต้น

5.2.1.4 ทบทวนศัพท์และรูปแบบของประโยคที่เรียนไปแล้ว แต่เป็นสิ่งที่นักเรียนจะได้พบอีกในหนังสืออ่านตอนนี้

5.2.1.5 สอนคำศัพท์และรูปแบบประโยคใหม่ก่อนที่จะให้นักเรียนอ่าน

5.2.2 ชั้นอ่าน

ครูสามารถเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งที่กล่าวย่อ ๆ ต่อไปนี้ หรือใช้ผสมกันก็ได้

5.2.2.1 ครูอ่านออกเสียงคั้ง ๆ ทีละประโยคแล้วให้นักเรียนอ่านตาม เสร็จแล้วตั้งคำถามง่าย ๆ ที่มีคำตอบอยู่ในข้อความที่อ่าน ทำคั้งนี้ไปเรื่อย ๆ จนจบตอน หลังจากนั้นครูให้นักเรียนสรุปใจความสำคัญ โดยใช้คำหรือประโยคจากหนังสือที่อ่าน บางครั้งครูอาจใช้คำถามเพื่อช่วยแนะนำนักเรียนให้เกิดความคิดและสามารถตอบโต้ตรงกับเนื้อเรื่องย่อตามที่ต้องการ

5.2.2.2 ครูอ่านออกเสียงคั้ง ๆ ทีละตอนจนจบหนึ่งเที่ยวและให้นักเรียนอ่านในใจ โดยครูกำหนดเวลาและคั้งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ครูเขียนคำถามไว้บนกระดานหลังจากที่นักเรียนอ่านจบแล้ว ให้นักเรียนเติมคำลงในช่องว่างหรือเขียนคำตอบถูก-ผิด (true-false) นอกจากวิธีการคั้งกล่าวครูอาจจะให้นักเรียนเล่าเรื่องย่อจากประโยคคำถามที่ครูเขียนไว้เพื่อทำให้การอ่านมีความหมายและช่วยฝึกการอ่านเร็ว เพื่อเก็บใจความด้วย

นอกจากนี้ที่นอกเหนือไป ยังได้เสนอแนะวิธีสอนที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่านไว้คั้งต่อไปนี้

1. ส่งเสริมให้นักเรียนใหม่มีการเพิ่มพูนคำศัพท์ด้วยการแนะนำคำที่มีรากศัพท์เดียวกัน รวบรวมคำที่คล้ายคลึงกันเป็นกลุ่ม หากคำที่อยู่ในประเภทเดียวกัน ฝึกให้นักเรียนเดาความหมายของคำใหม่ โดยอาศัยตัวแนะจากบริบท (contextual clues)
2. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจโครงสร้างหรือแบบประโยค ใช้วิธีการทำนองเดียวกันกับการเพิ่มพูนคำศัพท์
3. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อที่จะได้เข้าใจความหมายของคำโคลlocations ยิงขึ้น ด้วยการใช้อุปกรณ์เท่าที่หาได้ เช่น รูปภาพ ของจำลอง หรือสิ่งของอื่น ๆ ครูอาจจะอธิบายเป็นภาษาไทยก็ได้
4. ใช้คำถามเป็นเครื่องมือช่วยให้นักเรียนเข้าใจข้อความที่อ่านยิ่งขึ้น คำถามนำของครูควรเริ่มต้นจากคำถามง่าย ๆ ประเภทตอบรับหรือปฏิเสธ (yes / no questions) ก่อน ต่อไปจึงใช้คำถามประเภทคำถามแบบมีคำแสดงคำถามนำ (wh's questions) นอกจากนี้ยังมีคำถามที่ให้นักเรียนบอกใจความสำคัญ (main idea) ของข้อความที่อ่านหรือหาคำที่บรรยายลักษณะ เหตุการณ์เกี่ยวกับคน สิ่งของ จากที่อ่าน
5. ช่วยฝึกให้นักเรียนสามารถอ่านเร็วและรู้จักปรับอัตราเร็วในการอ่านตามแต่ละประเภทของเรื่องที่อ่าน และวัตถุประสงค์ในการอ่านด้วยวิธีการดังต่อไปนี้
 - 5.1 จับเวลาหรือกำหนดเวลาสั้น ๆ ทุกครั้งที่นักเรียนอ่านในใจ
 - 5.2 พยายามลดเวลาที่กำหนดให้อ่านข้อความหนึ่ง ๆ ให้เหลือน้อยลง
 - 5.3 ระวังมิให้นักเรียนอ่านโดยปากขมุบขมิบหรือใช้นิ้วชี้ไปตามข้อความที่กำลังอ่าน เป็นต้น
 - 5.4 บอกวัตถุประสงค์ของการอ่านทุกครั้ง เช่น ให้อ่านเพื่อหาคำตอบ หากคำที่ต้องการ หาข้อความที่ช่วยเฉลยปัญหา หาใจความสำคัญ (main idea หรือ central thought) หรืออ่านเพื่อตั้งชื่อเรื่อง เป็นต้น
 - 5.5 ให้นักเรียนมีสมุดบันทึกความก้าวหน้าในการอ่านเร็ว (speed reading) รวมทั้งคะแนนทดสอบที่ได้จากความเข้าใจในการอ่านเรื่อง หากทำเป็นสมุดกราฟ จะช่วยให้เห็นความก้าวหน้าในการอ่านของนักเรียนแต่ละคนได้เป็นอย่างดีเพราะเห็นได้เด่นชัดยิ่งขึ้น

ในการสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจ (reading comprehension) ซึ่งการอ่านประเภทนี้เป็นการอ่านตามปกติของเจ้าของภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน ครูผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาควรจะให้เด็กนักเรียนเคยชินกับการอ่านประเภทนี้ให้มาก จนกระทั่งนักเรียนสามารถที่จะอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง และสามารถที่จะเข้าใจเนื้อเรื่องได้ทันที ซึ่งทิพวัลย์ มาแสง (2521 : 50-58) ได้เสนอหลักการฝึกดังนี้

1. ฝึกให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องไปตลอดจนจบแล้วจับใจความทันที
2. ไม่ควรฝึกให้แปลที่ละคำหรือที่ละประโยค จะทำให้เนื้อความไม่สัมพันธ์กัน
3. ควรฝึกให้อ่านอย่างรวดเร็ว
4. ในขณะที่อ่านไม่ควรมีเสียงใจออกจากปาก
5. ไม่ควรฝึกให้ทำปากขมขมิบ
6. อ่านแล้วคิดตามทันที
7. ถ้าศัพท์ยากหรือสะกุกคำไหนให้ผ่านไปทันที (ใหม่ ๆ ที่เนื้อเรื่องทั้งหมดเท่านั้น)
8. ไม่ควรอ่านไปเปิดพจนานุกรมไป เพราะเมื่อพบศัพท์มาก ๆ จะทำให้ทอดอวยไม่ยอมอ่าน
9. อ่านแล้วต้องทราบถึงความหมาย แนวคิดของเรื่องตลอดจนของผู้แต่ง
10. กำหนดเวลาและเนื้อเรื่องให้พอเหมาะกับความสามารถและระดับชั้นของเด็ก

อัลเฟรค นิวตัน สมิธ (Alfred Newton Smith 1978 : 1480-A)

ได้เสนอแนะวิธีการสอนอ่านภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้ คือ

1. ควรจัดเวลาสำหรับการ เรียนฟังและพูดก่อน เริ่มสอนอ่าน ระยะเวลา การเรียนฟังและพูดนี้ ขึ้นอยู่กับความจำเป็นทางด้านภาษาศาสตร์ของผู้เริ่มศานแต่ละคน
2. การเริ่มอ่านควรเป็นการอ่านทั้งประโยคจาก เนื้อหาที่รู้จักแล้ว
3. จะต้องดึงเอาคำที่อยู่ในข้อความออกมา และนำเอาคำนั้นมาฝึกทั้ง ในรูปที่เป็นคำเดี่ยวและในรูปที่ต้องใช้ในข้อความ เพื่อช่วยพัฒนาให้รู้จักคำนั้น เมื่อเห็นคำนั้นอีก
4. คำหนึ่ง ๆ ประกอบด้วยความสัมพันธ์ของเสียงต่าง ๆ จะต้องนำมา แสดงให้เห็นโดยชัดเจน ทั้งที่อยู่ในข้อความและที่ปรากฏอยู่เดี่ยว ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างเสียง และสัญลักษณ์จะต้องแสดงออกมาในรูปของการสรุปจากความเข้าใจ และจะต้องมีการฝึกกัน อย่างเพียงพอ
5. การฝึกหาความหมายของคำจากข้อความที่อยู่ใกล้เคียง ซึ่งจะต้อง เริ่มค้นทันทีที่เห็นคำใหม่ใน เรื่องที่อ่าน การใช้คำถามนำและการฝึกหัดจะเป็นการฝึกที่ดี
6. การวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคในขั้นต้น เป็นสิ่งที่จำเป็นในการ ฝึกอ่าน ทั้งนี้เพื่อช่วยให้รู้จักการเปลี่ยนแปลงคำโดยใช้ปัจจัย (inflected forms)
7. การหาความหมายตามตัวอักษร ต้องทำโดยมีจุดมุ่งหมายและต้อง เป็น ไปตามแนวที่จะนำไปสู่ความเข้าใจในระดับที่สูงขึ้น
8. การฝึกแปลความหมายและการอ่านแบบวิเคราะห์ ควรเริ่มต้นพร้อม ไปกับการฝึกอ่าน และจะต้องเพิ่มความสำคัญยิ่งขึ้นในโครงการอ่าน เมื่อผู้อ่านก้าวหน้าขึ้น
9. กิจกรรมที่ใช้ในการอ่านออกเสียงหรือการอ่านในใจ ครูควรจะต้อง มีการวางแผนเป็นอย่างดี และจะต้องจัดทำกิจกรรมโดยสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาความสามารถใน การอ่านทั้งสองชนิด

เฮซ จี วิคโคสัน (H. G. Widdowson 1979 : 79-91) ได้เสนอ แนวคิดเกี่ยวกับการสอนอ่าน โดยเน้นให้ผู้เรียนสื่อสารสิ่งที่ได้อ่านออกมา ซึ่งในการสอนอ่าน ข้อความที่ใช้แนวการสอนการอ่านเพื่อการสื่อสารนี้มี 3 แบบ คือ

1. แบบคัดลอก (extracts) คือส่วนที่คัดลอกมาจากบทความอื่น ซึ่งข้อความที่คัดมานั้นอาจจะเป็นเรื่องที่มีพื้นฐานวิชาอื่นในหลักสูตรที่นักเรียนเรียนอยู่ ซึ่งจะทำให้นักเรียนสนใจและเข้าใจได้ง่ายขึ้น โดยอาจให้อ่าน 2-3 ย่อหน้าแรกเป็นภาษาแม่ แล้วจึงให้อ่านเป็นภาษาต่างประเทศในย่อหน้าถัดไป เพื่อให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความคิดได้ และถ้าภาษาที่ใช้ในบทความยากเกินไปก็แก้ไขโดยบอกความหมายของคำศัพท์ยากก่อน และอาจอธิบายถึงความหมายบางส่วน of ข้อความ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความได้ดียิ่งขึ้น

2. แบบทำให้ง่าย (simplified versions) เป็นการทำข้อความให้ง่ายขึ้นโดยใช้คำง่ายแทนคำยาก เช่น ใช้คำ about แทน approximately เป็นต้น

3. แบบธรรมดา (simple accounts) เป็นข้อความที่เขียนขึ้นใหม่ โดยทำให้เนื้อความนั้นง่ายขึ้น มีความซับซ้อนน้อยลง และเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน ข้อแตกต่างระหว่างข้อความแบบธรรมดาและแบบทำให้ง่ายคือ แบบธรรมดาเป็นการเปลี่ยนแปลงในค่านเนื้อหาหรือข้อมูล ส่วนแบบทำให้ง่ายเป็นการเปลี่ยนแปลงในด้านการใช้ภาษา

นอกจากนี้ เฮซ จี วิคโคสัน (H. G. Widdowson 1979 :95) ได้เสนอแนะการใช้คำถามเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน โดยแบ่งออกเป็น 2 ชนิดด้วยกัน คือ

1. คำถามเกี่ยวกับเนื้อหา โดยตามคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลในเนื้อหาที่นำมาโดยตรง เช่น
 - 1.1 คำถามที่ต้องการคำตอบที่เป็นข้อมูลหรือเหตุผล (wh-questions)
 - 1.2 คำถามที่ต้องตอบรับหรือปฏิเสธ (polar questions)
 - 1.3 คำถามแบบถูก-ผิด (truth assessment)
 - 1.4 คำถามแบบให้เลือกตอบ (multiple choice)
2. คำถามเกี่ยวกับหน้าที่ของคำในประโยค แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ
 - 2.1 การอ้างอิงคำ (reference) เป็นการถามความเข้าใจความหมายของคำและประโยคที่ระบุถึงว่า มีความเข้าใจถูกต้องหรือไม่ ระดับนี้ไม่เน้นถึงการตีความ
 - 2.2 การอ้างอิงความหมาย (inference) เป็นการถามเพื่อให้ นักเรียนได้แสดงความสามารถในการอ่าน ระดับนี้จะเน้นให้นักเรียนได้รับรู้ถึงแนวความคิดของผู้เขียนและเรื่องที่น่าสนใจ

อย่างไรก็ตาม เอช จี วิคโคสัน ได้กล่าวเสริมว่า คำถามแบบถูก-ผิด และแบบให้เลือกตอบนักเรียนจะสามารถทำได้ก็ โดยคำถามแบบถูก-ผิดจะทำได้ดีกว่าแบบให้เลือกตอบเพราะนักเรียนจะไม่สับสนกับข้อมูลอื่น ๆ ที่เป็นตัวลวง แต่มีข้อเสียคือ นักเรียนอาจใช้การเดา ซึ่งวิธีแก้คือ เพิ่มคำสั่งในคำถามชนิดถูก-ผิด โดยให้เขียนเหตุผลเก็บลงไปเพื่อตรวจสอบความเข้าใจด้วย และอาจให้นักเรียนอธิบายคำศัพท์ "this" "it" หรือคำศัพท์ต่าง ๆ ว่าหมายถึงอะไร เพื่อเป็นการฝึกให้นักเรียนมีความสามารถในการตีความด้วย

อิสรา สาระงาม (2529 : 17-36) ได้รวบรวมเทคนิคหรือกลวิธีในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ (ยกเว้นวิธีสอนโดยการแปล) ไว้ในงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการใช้เทคนิคการสอนอ่านภาษาอังกฤษของอาจารย์ที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมี 11 เทคนิค คือ

เทคนิคที่ 1 การสอนให้นักเรียนรู้จักเดาความหมายโดยอาศัยตัวแนะทางไวยากรณ์ (grammatical clue) โดยสอนให้นักเรียนรู้จักใช้ตัวแนะทางไวยากรณ์ให้เป็นประโยชน์ในการอ่าน เช่น They usually puzzle out the meaning or guess the meaning by using clues. จากประโยคนี้จะเห็นได้ว่า คำที่อยู่ข้างหลัง or จะบอกความหมายของคำที่อยู่ข้างหน้า

เทคนิคที่ 2 การสอนให้นักเรียนรู้จักเดาความหมายโดยอาศัยตัวแนะจากบริบท (context clue) วิธีนี้จะท้องฟังข้อความหรือใจความที่อยู่ใกล้ ๆ กับข้อความที่กำลังอ่านซึ่งอาจจะอยู่ข้างหน้าหรืออยู่ถัดไปได้ ข้อความเชิงแนะนำมีลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น คำนิยาม (definition) คำพ้องความหมาย (synonym) คำที่มีความหมายตรงกันข้าม (antonym) เป็นต้น

เทคนิคที่ 3 วิธีวิเคราะห์โครงสร้างของคำ (morphology) โดยสอนให้นักเรียนรู้จักแยกหรือวิเคราะห์ส่วนประกอบของคำได้ว่า คำใหม่ที่ยังไม่เคยพบและไม่ทราบความหมายนั้น ประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ อะไรบ้างหรือไม่ และเมื่อแยกออกดูความหมายของแต่ละส่วนแล้วก็นำไปรวมความกันอีกครั้งหนึ่งก็อาจได้ความหมายที่ถูกต้อง คำต่าง ๆ เหล่านี้ อาจได้แก่ คำประสม (compounds) อุปสรรคและปัจจัย (affixes) เป็นต้น

เทคนิคที่ 4 การตีความหมายของคำเปรียบเทียบ (metaphor and simile) คำเปรียบเทียบเป็นคำที่ใช้พูดเปรียบเทียบระหว่างการกระทำของคนที่กับสิ่งอื่น ๆ โดยมากเปรียบเทียบกับสัตว์ สิ่งของ และอากัปกริยาของสิ่งต่าง ๆ ฉะนั้นก่อนจะเข้าใจความหมายของคำเปรียบเทียบนั้น ๆ จะต้องรู้จักรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง อุบนิสัยใจคอของสิ่งนั้น ๆ เสียก่อนจึงจะแปลได้ถูกต้อง เช่น

Betty, your bedroom is a jungle.

ผู้อ่านต้องรู้จักลักษณะของป่าว่าเป็นอย่างไรจึงจะตีความได้ถูกต้อง

เทคนิคที่ 5 การสอนให้นักเรียนรู้จักเอาความหมายของคำโดยสังเกตจากวิธีใช้เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation marks) บางครั้งผู้เขียนอาจจะใช้เครื่องหมายวรรคตอนบางอย่างอธิบายความหมายของคำศัพท์บางคำ เช่น เครื่องหมายจุกคู่ (colon) คือ เครื่องหมาย (:) ใช้เพื่อเน้นให้ทราบว่า ข้อความที่ตามมานั้นเป็นคำอธิบายเพิ่มเติม เช่น He had a profound influence on me : he changed my political ideas and my way of life.

เทคนิคที่ 6 การสอนให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับตัวบอกคำต่อเนื่อง (transitional markers) ซึ่งมีหลายลักษณะ อาจจะเป็นกริยาวิเศษณ์และคำเชื่อมต่าง ๆ จึงมีผลในการช่วยให้รู้จักทิศทางของการเขียนของผู้เขียนได้ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น ตัวบอกคำต่อเนื่องเหล่านี้ ได้แก่ คำต่าง ๆ ที่บอกความคิดเห็นเพิ่มเติม เช่น In addition บอกความขัดแย้ง เช่น However บอกความคิดสรุป เช่น Consequently เป็นต้น

เทคนิคที่ 7 วิธีใช้สรรพนาม (pronouns) โดยการสอนให้นักเรียนเข้าใจว่าสรรพนามในข้อความแต่ละตัวนั้นใช้แทนอะไร โดยปกติแล้วผู้เขียนจะใช้สรรพนามชนิดต่าง ๆ กันเพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงชื่อ คน สัตว์ สิ่งของ ที่กล่าวถึงในครั้งก่อน ๆ ไป ซึ่งเป็น การช่วยให้ไม่ต้องอ่านชื่อซ้ำ ๆ ซาก ๆ

เทคนิคที่ 8 การสอนให้รู้จักศึกษาความหมายโครงสร้างไวยากรณ์ (structure) เช่น ประโยค The bird has eaten. The bird has been eaten.

ประโยคทั้งสองนี้มีความหมายแตกต่างกัน ถ้านักเรียนไม่เข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อย่างเพียงพอ หรือไม่มีความรู้ในหลักไวยากรณ์อังกฤษในเรื่องปัจจุบันกาลสมบูรณ์ (present perfect tense) และกรรมวาจก (passive voice) แล้ว ก็จะทำให้ตีความหมายของสองประโยคนี้อีกไปควย

เทคนิคที่ 9 วิธีพรรณานุกรม ครูควรพยายามให้นักเรียนใช้วิธีนี้เป็นวิธีสุดท้ายเมื่อใช้วิธีอื่นไม่ได้ผลแล้ว และเมื่อทราบความหมายของคำแล้วให้นักเรียนจับมัทึกคำนั้นไว้ในแผ่นกระดาษเล็ก ๆ พร้อมทั้งความหมายและวิธีใช้คำนั้นที่ถูกต้องด้วย

เทคนิคที่ 10 การสอนให้รู้จักใช้วิธีการค้นหาประโยคหลักของเรื่อง (topic sentence) ในบทความซึ่งประกอบด้วยย่อหน้าหลายย่อหน้า บางย่อหน้าจะมีประโยคหลักที่บรรจุใจความสำคัญของย่อหน้านั้น ๆ ซึ่งครูควรจะให้ให้นักเรียนฝึกหาประโยคหลักซึ่งโดยปกติแล้วจะอยู่ในย่อหน้าแรกหรือย่อหน้าสุดท้ายของบทความ

เทคนิคที่ 11 การสอนให้ใช้วิธีค้นหาใจความสำคัญของเรื่อง (main idea) ปกติแล้วในเรื่องหนึ่ง ๆ ผู้เขียนจะแสดงความคิดหลักไว้เพียงความคิดเดียวเท่านั้น ที่เหลือเป็นเพียงข้อความขยาย (supporting details) การที่จะทราบว่าความคิดหลักของผู้เขียนเป็นอย่างไรให้สังเกตว่า ผู้เขียนกล่าวถึงความคิดนั้นอยู่เสมอ ๆ หรือไม่ หรือพิจารณาจากประโยคต่าง ๆ ว่าเชื่อมโยงไปสู่ความคิดใด นอกจากนั้นชื่อเรื่องก็อาจช่วยบอกความคิดหลักของผู้เขียนหรือใจความสำคัญของเรื่องได้ควย

ศิริรัตน์ นิละคุปต์ (2530 : 21-23) ได้เสนอแนะแนวการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้บทความดังนี้

1. การชี้แจงโครงสร้างข้อเขียน บทความที่ให้ความรู้เป็นข้อเขียนที่ผู้เขียนนำเสนอความคิดของตนโดยใช้ข้อเขียนประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ข้อเขียนเชิงบรรยาย (description) เป็นข้อเขียนบรรยายหัวข้อเรื่องที่กล่าวถึง

1.2 ข้อเขียนที่หารายละเอียด (collection) เป็นข้อเขียนที่อธิบายเพิ่มเติมจากหัวข้อที่กล่าวไว้ตามลำดับเวลาหรือชั้นตอน คำที่เป็นสัญญาณชี้แจงข้อเขียน

ประเภทนี้ คือ first, second, third, next, finally เป็นต้น

1.3 ขอเขียนเชิงเหตุผล (causation) เป็นขอเขียนที่แสดงความสัมพันธ์เชิงเหตุผล คือ มีการกล่าวถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดผลอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือกล่าวถึงผลที่สืบเนื่องมาจากสาเหตุอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง คำที่เป็นสัญญาณซึ่งขอเขียนประเภทนี้ คือ so that, thus, because of, as a result, and so และ in order to เป็นต้น

1.4 ขอเขียนเชิงปัญหาและการแก้ไข (problem solution) เป็นขอเขียนที่กล่าวถึงปัญหาและวิธีการแก้ปัญหา คำที่เป็นสัญญาณซึ่งขอเขียนประเภทนี้ คือ a problem is ..., a solution is..., have solved this problem by... เป็นต้น

1.5 ขอเขียนเชิงเปรียบเทียบ (comparison) ขอเขียนประเภทนี้มี 2 ลักษณะ คือ เปรียบเทียบความเหมือนและเปรียบเทียบความต่าง คำที่เป็นสัญญาณซึ่งขอเขียนประเภทนี้ คือ different from, same as, alike, similar to, resemble

ครูควรสอนให้นักเรียนรู้จักคำสัญญาณซึ่งประเภทของขอเขียนทั้ง 5 ประเภท การรู้จักโครงสร้างขอเขียนที่ผู้เขียนใช้จะทำให้ผู้อ่านมองเห็นแนวคิดของผู้เขียนและเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียนขึ้น

2. การจับใจความสำคัญ บทความประกอบด้วยย่อหน้าต่าง ๆ หลายย่อหน้า บางย่อหน้ามีประโยคหลัก (topic sentence) ซึ่งบ่งถึงใจความสำคัญในย่อหน้า แต่บางย่อหน้าก็จะมีใจความที่ระบุไว้ชัด ผู้อ่านจะคงอนุมานเอาเอง ในกรณีที่ย่อหน้ามีประโยคหลัก ครูอาจจะให้นักเรียนฝึกหาประโยคหลักนั้น แต่ถ้าย่อหน้าไม่มีประโยคหลัก ก็ควรช่วยนักเรียนโดยฝึกให้หาหัวเรื่อง (topic) ก่อน แล้วจึงหาใจความสำคัญโดยตั้งคำถามนำดังนี้

What is this paragraph about?

What does this paragraph tell about...?

ถ้าหากจะหาใจความสำคัญของบทความที่ใช้วิธีเดียวกัน คือตั้งคำถาม

What is this article about?

Sleep (topic)

จากนั้นจึงตั้งคำถามต่อไปว่า

What does this article tell about sleep?

Natural sleep is the best. (main idea)

3. การขบขึงจุดประสงค์ของผู้เขียน ในบทความหนึ่ง ๆ ผู้เขียนอาจจะมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายไปสู่ผู้อ่าน เช่น tell stories, describe things, persuade readers to believe what he says, give information etc. การจะขบขึงจุดประสงค์ของผู้เขียน ครูจะต้องสอนให้นักเรียนจับใจความของข้อเขียนให้ถี่ถ้วน

4. การขบขึงน้ำเสียงของผู้เขียน น้ำเสียงของผู้เขียนบทความมีหลายอย่าง เช่น joyful, humorous, scientific, sentimental, critical, lively, informative, sarcastic, hopeful, happy, concerned

การขบขึงน้ำเสียง เป็นทักษะการอ่านเชิงวิพากษ์ (critical reading) ที่ค่อนข้างจะฝึกยาก โดยเฉพาะนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพัฒนาทักษะนี้ในขณะที่เรียนภาษาแม่

5. การแยกข้อเท็จจริงจากข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง คือ ข้อความที่พิสูจน์ได้ แต่ข้อคิดเห็นพิสูจน์ไม่ได้ ในการอ่านบทความ ผู้อ่านจะต้องแยกออกว่าข้อความใดเป็นข้อเท็จจริงและข้อความใดเป็นความคิดเห็นของผู้เขียน ถ้าข้อความนั้นเป็นความคิดเห็น ผู้อ่านจะต้องประเมินว่าเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใด

6. การประเมินความเชื่อถือได้ของผู้เขียน การอ่านบทความแต่ละบทความที่ให้ความรู้ ผู้อ่านจะต้องทบทวนใจว่าควรแก่การ เชื่อถือหรือไม่ ทั้งนี้โดยพิจารณาจาก ผู้เขียนบทความนั้นว่าเป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องที่ตนเขียนมากน้อยเพียงไร

มานิต บุญประเสริฐ (2530 : 58-59) ได้เสนอแนะการใช้หนังสือพิมพ์เพื่อการสอนและพัฒนาทักษะการอ่านว่า หนังสือพิมพ์เป็นแหล่งข้อมูลที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการสอนภาษามาก ถ้าครูนำมาประกอบการสอนได้จะทำให้ นักเรียน เกิดความคุ้นเคยและอ่านได้ด้วยตนเองต่อไป การพัฒนาความสามารถทางภาษานี้ ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนด้วยการใช้หรือมี

สัมพันธ์กับภาษาบ่อย ๆ สม่่าเสมอ หนังสือพิมพ์ประกอบด้วยข้อเขียนที่แบ่งออกเป็นส่วนต่าง ๆ กัน ดังนี้

1. ข่าวในประเทศ (home and regional news)
2. ข่าวต่างประเทศ (world news)
3. ข่าวธุรกิจ (business section)
4. ข่าวกีฬา (sports news)
5. สารคดี (features)
6. โฆษณา (classified ads)
7. อื่น ๆ (miscellaneous)

ในการใช้หนังสือพิมพ์เพื่อสอนและฝึกทักษะการอ่านนั้น ครูจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เรียนฝึกทักษะในก้านใด เช่น การอ่านออกเสียง การอ่านเพื่อความเข้าใจ ศัพท์ โครงสร้าง เป็นต้น ข้อเขียนชิ้นหนึ่งอาจใช้ได้หลายจุดมุ่งหมาย

ในการพิจารณาเลือกข้อความจากหนังสือพิมพ์มาใช้ในการ เรียนเสริม และการสอนอ่านนั้น มานิต บุญประเสริฐ (2530 : 60) ได้เสนอแนะเกณฑ์การพิจารณาคือ

1. โครงสร้างไวยากรณ์
 - 1.1 มีโครงสร้างไวยากรณ์ของประโยคที่สามารถนำไปยกเป็นตัวอย่างเพิ่มเติมได้
 - 1.2 มีโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมือนกับหัวข้อที่กำลังสอน สามารถนำไปเป็นแบบฝึกหัดหรือข้อสอบย่อยได้
 - 1.3 ใช้รูปประโยคที่ถูกต้องสมบูรณ์เป็นตัวอย่างของภาษาเขียนที่ดี

2. เนื้อหา

- 2.1 มีความสมบูรณ์ในเนื้อหา
- 2.2 ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นอยู่แล้วในภาษาแม่ จะไม่มีความยากลำบากในการอ่าน
- 2.3 เป็นเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมต่าง ๆ
- 2.4 มีรูปประกอบทำให้เข้าใจง่าย
- 2.5 มีความยาวไม่มากเกินไป
- 2.6 เหมาะกับระดับของผู้เรียนและเวลา

3. คำศัพท์

- 3.1 มีคำศัพท์ที่ผู้เรียนเคยพบแล้วในบทเรียนที่ปรากฏอยู่ในปริบทที่ต่างออกไป ความหมายอาจเหมือนเดิมหรือต่างจากเดิม
- 3.2 เป็นคำศัพท์ใหม่ที่เกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม ประเพณีไทยที่ควรทราบ
- 3.3 เป็นศัพท์ที่สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้
- 3.4 ส่วนวณภาษาเข้าใจง่าย เป็นมาตรฐาน ไม่มีศัพท์สะแลงมากเกินไปที่จะทำให้เข้าใจยาก

การสอนอ่านมีความสำคัญมากในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากทักษะการอ่านมีความสำคัญมากในชีวิตประจำวัน ทั้งในการศึกษาและการประกอบอาชีพของนักเรียน และมีใช้เป็นเพียงผลพลอยได้จากทักษะอื่น ๆ ครูควรเน้นสอนให้นักเรียนเกิดทักษะด้านนี้โดยใช้เทคนิคการสอนต่าง ๆ กันกล่าวให้เหมาะสมและสอดคล้องกับระดับความสามารถของนักเรียน

5. เกณฑ์การวัดระดับความสามารถในการอ่าน

อี เอ. เบตส์ (E. A. Betts 1957 : 43-44) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการวัดระดับความสามารถในการอ่านโดยอาศัยผลจากการทดสอบไว้ ดังนี้

1. ระดับการอ่านอิสระ (independent level) นักเรียนอ่านเข้าใจ เนื้อหาส่วนใหญ่ที่อ่าน นักเรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจ การตีความร้อยละ 90 ขึ้นไป

2. ระดับการอ่านตามที่สอน (instructional level) นักเรียนอ่านเอง แต่ครูอธิบายข้อความบางตอนให้นักเรียนฟัง ระดับนี้ครูเป็นผู้สอนและนักเรียนอ่านเอง คะแนนความเข้าใจ การตีความร้อยละ 75 ขึ้นไป

3. ระดับการอ่านที่คับข้องใจ (frustrational level) นักเรียนอ่านข้อความด้วยความยากลำบาก และได้คะแนนความเข้าใจ การตีความร้อยละ 50 หรือต่ำกว่า

มาร์จอรี เอส จอห์นสัน และรอย เอส เครส (Marjorie S. Johnson and Roy S. Kress 1971 : 5-11) ได้กำหนดเกณฑ์ในการวัดระดับความสามารถด้านการอ่านไว้ดังนี้

1. ระดับการอ่านอิสระ (independent level) ผู้อ่านต้องได้คะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90

2. ระดับการอ่านตามที่สอน (instructional level) ผู้อ่านต้องได้คะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75

3. ระดับการอ่านที่คับข้องใจ (frustrational level) ผู้อ่านได้คะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจร้อยละ 50 หรือต่ำกว่า

4. ระดับการอ่านด้วยการฟังอย่างเข้าใจ (hearing comprehension level) ผู้อ่านได้คะแนนจากการตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านให้ฟังร้อยละ 75

ลอเรนซ์ อี ฮาฟเนอร์ (Lawrence E. Hafner 1972 : 19-20) ได้กล่าวถึง เกณฑ์ในการวัดระดับความสามารถในการอ่านโดยอาศัยผลจากการทดสอบดังนี้

1. ระดับการอ่านตามความสามารถ (capacity level) ทดสอบโดยครูอ่านข้อความให้นักเรียนฟัง แล้วตามคำถาม นักเรียนจะต้องตอบได้ร้อยละ 75 ขึ้นไป

2. ระดับการอ่านตามที่สอน (instructional level) ทำการทดสอบโดยให้นักเรียนอ่าน แต่ครูอธิบายข้อความบางส่วนให้นักเรียนฟัง ระดับนี้ครูสอนเพื่อทำการทดสอบนักเรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75
3. ระดับการอ่านอิสระ (independent level) นักเรียนอ่านได้เองโดยเข้าใจ เรื่องที่อ่านเป็นส่วนใหญ่ นักเรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจ การตีความ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90
4. ระดับการอ่านแบบสำรวจ (exploration level) นักเรียนสามารถอ่านข้อความได้เอง โดยเข้าใจเรื่องที่อ่านเป็นส่วนใหญ่ เกณฑ์ที่ใช้วัดคือไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90
5. ระดับการอ่านที่คับข้องใจ (frustrational level) นักเรียนอ่านข้อความด้วยความยากลำบาก เกณฑ์ที่ใช้วัดคือ นักเรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจ การตีความ อย่างต่ำร้อยละ 50

กระทรวงศึกษาธิการ (2524 : 20) ได้ระบุถึงเกณฑ์การวัดระดับความสามารถด้านการอ่านไว้ในระเบียบการวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ โดยระบุไว้ 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน	อยู่ในระดับ	เกรด
80-100	ดีมาก	A, 4
70-79	ดี	B, 3
60-69	ปานกลาง	C, 2
50-59	ค่อนข้างอ่อน	D, 1
0-49	อ่อนมาก	E, 0

จากเกณฑ์การวัดระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษดังกล่าว จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่ได้กำหนดเกณฑ์ร้อยละ 75 ไว้ว่าเป็นระดับความสามารถในการอ่านที่น่าพอใจ คือ ผู้อ่านสามารถและเข้าใจข้อความที่อ่านได้ด้วยตนเองพอสมควร ดังเช่นเกณฑ์กำหนดระดับความสามารถด้านการอ่านของ อี เอ เบตส์ (E. A. Betts 1957 : 43-44) และ ลอเรนซ์ อี ฮาฟเนอร์ (Lawrence E. Hafner 1972 : 19-20)

6. การวัดและประเมินผลทักษะอ่าน

รีเบกกา เอ็ม วาเลต และเรอเน เอส ดิสิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 162-170) ได้เสนอแนวในการประเมินผลการอ่านตาม พฤติกรรมทางภาษาคังต่อไปนี้

ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก (mechanical skills) สามารถบอก ความแตกต่างระหว่างตัวอักษรตัวใหญ่และตัวเล็ก (ตัวพิมพ์-ตัวเขียน) บอกความแตกต่างของ ตัวสะกดในคำ เช่น ชิคเส้นใต้คำที่เขียนต่างจากคำอื่น บอกความแตกต่างของประโยค เช่น เขียน S หรือ D หน้าเลขกำกับข้อ บอกความแตกต่างของรูปแบบการเขียน ได้แก่ บทสนทนา โคลงกลอน จกหมาย บักร เขิญ ฯลฯ

ระดับที่ 2 ระดับความรู้ (knowledge) สามารถจำคำและประโยคที่เคย ใคยีนหรือเคยอ่าน เช่น เลือกคำที่ตรงกับเสียงที่ใคยีน เลือกประโยคที่ตรงกับเสียงที่ใคยีน วงรอบคำที่มีเสียงสระไม่เหมือนคำอื่น จับคู่คำที่มีเสียงสระเหมือนกันและสามารถเข้าใจ ความหมายของเครื่องหมายวรรคตอน ความหมายของคำหรือกลุ่มคำ เช่น เลือกภาพที่มี ความหมายตรงกับประโยคหรือที่มีความคิดเกี่ยวกับประโยค จับคู่อักษรยอกับคำเต็ม ทอบคำถาม เกี่ยวกับประโยคที่อ่านและสามารถเลือกคำแปลที่เหมาะสมกับคำและประโยค

ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน (transfer) สามารถเข้าใจความหมายของ คำศัพท์ที่นำมาเขียนในประโยคใหม่หรือข้อความที่คักแปลงมาจากหนังสือเรียน เช่น เลือกคำเติม ลงในประโยคและข้อความ เลือกคำที่มีความหมายเหมือนกัน สามารถเข้าใจประโยคที่ใช้ศัพท์ และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว นำมาเขียนเรียบเรียงใหม่ เช่น ปฏิบัติตามคำสั่งหรือการอธิบาย วิธีทำ เลือกคำหรือกลุ่มคำที่ทอบคำถามหรือแสดงความคิดค่อเนื่องจากประโยคหรือข้อความที่ กำหนดให้

ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร (communication) สามารถเข้าใจเมื่ออ่าน ข้อความที่ไม่เคยเห็นมาก่อน (มีศัพท์และสำนวนใหม่) เช่น ทอบคำถามสั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่ อ่าน เลือกคำทอบเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน พูดหรือเขียนสรุปใจความสำคัญ บอกความหมายหรือ คำจำกัดความของคำหรือกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้อในข้อความที่อ่าน บอกแนวคิดที่ได้จากข้อความที่อ่าน

คาดคะเนสิ่งที่ได้จากข้อความที่อ่านและแสดงความสามารถในการอ่านอย่างคล่องแคล่ว เช่น อ่านข้อความตามเวลาที่กำหนดให้แล้วชี้คําข้อความหรือคําที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่านออกให้หมด อ่านข้อความตามเวลาที่กำหนดให้แล้วตอบคําถาม

ระดับที่ 5 ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) สามารถวิเคราะห์ข้อความที่อ่าน โดยเลือกประโยคที่ตรงกับสภาพหรือสถานการณ์ในข้อความที่อ่าน ตอบคําถามเกี่ยวกับความคิดของผู้เขียน พுக เขียน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคคลในเรื่อง และสามารถประเมินผลข้อความที่อ่านเกี่ยวกับการใช้ภาษา วิธีการเรียบเรียงเค้าโครงเรื่อง การดึงดูดความสนใจของผู้อ่านว่าสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายของผู้เขียนหรือไม่

เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton 1979 : 103-125) ได้เสนอแนะวิธีการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน 5 วิธีดังต่อไปนี้

1. การจับคู่ โดยแบ่งเป็น 3 แบบ คือ

1.1 จับคู่คํา ในแบบทดสอบการจับคู่คํานั้น เป็นการจับคู่คําที่กำหนดให้กับคําที่เป็นตัวเลือก 4-5 ตัวเลือก นักเรียนจะต้องจับคู่คําที่เขียนเหมือนกัน (ใช้ทดสอบเด็กในระดับเริ่มเรียน) ตัวอย่าง เช่น

now : bow/not/how/now/mow

top : top/stop/tap/pot/ton

นอกจากนี้อาจใช้การจับคู่คําที่มีความหมายเหมือนกันหรือจับคู่คําที่มีความหมายตรงกันข้ามกันก็ได้

1.2 จับคู่ประโยค คล้ายคลึงกับการจับคู่คํา แต่เป็นการนำเอาคําหลาย ๆ คํามาเขียนเรียงกันเป็นประโยค ตัวอย่าง เช่น

The thief can hide in the jungle.

a) The thief can die in the jungle.

b) The thieves can hide in the jungle.

c) The thief can be hidden in the jungle.

d) The thief can hide in the jungle.

1.3 จับคู่ประโยคกับรูปภาพ เป็นการจับคู่ระหว่างประโยคกับรูปภาพโดยอาจให้รูปภาพมา 4 รูป กับประโยค 1 ประโยค ให้นักเรียนดูข้อความในประโยคตรงกับภาพ

ใจมากที่สุด หรือเพื่อเป็นการประหยัดภาพไม่ตองเสียเวลาวาดหรือหามาให้มากนัก อาจใช้ภาพ 1 ภาพ กับประโยค 4 ประโยค ให้นักเรียนดูว่าภาพนั้นตรงกับประโยคใจมากที่สุด ในการจับคู่ ประโยคกับรูปภาพที่ยากขึ้นนั้น ในรูปภาพ 1 ภาพที่มีรายละเอียดมากขึ้น ให้ประโยคมา 10 ประโยคให้นักเรียนหาว่ามีเพียง 5 ประโยคเท่านั้นที่ตรงกับรายละเอียดที่มีอยู่ในภาพ

การประเมินผลตรวจให้คะแนนการจับคู่ จากการจับคู่ของนักเรียนว่า นักเรียนสามารถจับคู่ได้ถูกต้องหรือไม่ จับคู่ถูกต้อง 1 คะแนน จับคู่ผิดได้ 0 คะแนน

2. การคอมมูท-ผิด หรือจริง-เท็จ แบบทดสอบแบบถูก-ผิด หรือจริง-เท็จ ใช้วัดความเข้าใจในการอ่านอย่างแพร่หลาย เพราะออกข้อสอบและตรวจให้คะแนนได้สะดวกและรวดเร็ว แต่แบบทดสอบแบบนี้มีข้อเสีย 2 ประการ ประการแรกส่งเสริมให้นักเรียนเคาโดยไม่รู้จักจริง เพราะนักเรียนมีโอกาสเคาได้ถูกต้องถึงร้อยละ 50 ในแต่ละข้อ ประการที่สองการจำแนกคนเก่งและอ่อนอาจทำได้ผิดพลาดเพราะนักเรียนมีโอกาสเคาถูกต้องถึงร้อยละ 50 นอกจากนี้จะออกข้อสอบใหม่จำนวนข้อมากขึ้น จึงต้องมีวิธีการลงโทษนักเรียนที่ชอมเคาโดยไม่รู้จักจริง คือ ในการให้คะแนนค่าคอมที่ถูกต้องได้ 2 คะแนน ค่าคอมที่ผิดหักออกไป 1 คะแนน ทั้งนี้เพื่อไม่ต้องการให้เคา หากว่าไม่รู้จักก็ควรปล่อยไว้ว่างไว้โดยไม่ถูกหักคะแนน แบบทดสอบถูก-ผิด มี 2 ประเภทคือ

2.1 ทดสอบความเป็นจริงทั่ว ๆ ไป โดยไม่ต้องอาศัยอ่านเรื่อง เช่น ให้นักเรียนวงกลมรอบ ถ้าข้อความนี้เป็นจริง และวงกลมรอบ ถ้าข้อความนั้นเป็นเท็จ เช่น

1. The sun rises in the West. T F

2. Fish can't fly, but birds can. T F

2.2 ทดสอบความเป็นจริงตามเรื่องที่อ่าน เป็นแบบที่นิยมมากกว่าแบบทดสอบความเป็นจริงทั่ว ๆ ไป และสามารถใช้ได้ตั้งแต่ระดับเริ่มเรียน จนถึงระดับสูง โดยใช้เนื้อเรื่องที่คัดลอกมาจากหนังสือหรือตำราเรียน เมื่อจบเนื้อเรื่องจะมีประโยคหรือข้อความให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย / หน้าข้อความที่ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง และเขียนเครื่องหมาย X หน้าข้อความที่ผิดจากเนื้อเรื่อง หรือในบางครั้งคำสั่งอาจกำหนดให้เขียนเครื่องหมาย / เฉพาะหน้าข้อที่ถูกต้อง ส่วนข้อที่ผิดปล่อยว่างไว้

3. การให้เลือกตอบ แบบทดสอบที่มีตัวเลือกให้เลือกตอบอาจแบ่งเป็น 3 ชนิด

คือ

3.1 วัตถุประสงค์ในการวัดความเข้าใจในคำศัพท์ เป็นการวัดความเข้าใจในความหมาย เฉพาะคำศัพท์มากกว่าจะวัดความเข้าใจในการอ่าน เช่น ให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่ถูกทวงใน ประโยค

3.2 วัตถุประสงค์ในการวัดความเข้าใจในโครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็นการวัดความเข้าใจ จากประโยคที่กำหนดให้มา 1 ประโยค แล้วดูว่าประโยคเทียบเคียง (paraphrase) ใดใน ตัวเลือกที่ให้มา 4-5 ประโยคนั้นมีความหมายตรงกับประโยคที่กำหนดให้ เช่น

John is not as tall as Miss Green but he's a little taller than Bill.

a) Miss Green is taller than John and Bill.

b) John is not as tall as Bill.

c) Miss Green is taller than John but not as tall as Bill.

d) Bill is taller than John and Miss Green.

3.3 วัตถุประสงค์ในการวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่อง เป็นการวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่องซึ่งอาจคัดลอกมาจากหนังสือหรือไซปรีนิตส์ ๆ โดยมีคำถามวัดความเข้าใจ 1 ข้อ ต่อ 1 เรื่อง ให้ตัวเลือกตอบมาประมาณ 4-5 ตัวเลือก

การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบแบบให้เลือกตอบนี้ ถ้าเลือกได้ถูกต้องได้ 1 คะแนน เลือกผิดได้ 0 คะแนน

4. การเติมคำ แบบทดสอบที่วัดความเข้าใจในการอ่านด้วยวิธีให้เติมคำนี้ คล้ายกับการตอบคำถามปลายเปิด ตัวอย่างเช่น

คำถามปลายเปิด : Why was the author surprised to meet Dr. Short?

คำถามแบบเติมคำ : The author was surprised to meet Dr. Short because

ความปกติกี่สิ่งที่จะเติมลงในช่องว่าง มักเป็นคำ ๆ เดียวหรือเป็นวลีสั้น ๆ แต่ต้องระวังด้วยว่าให้มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว มิฉะนั้นผู้ตรวจให้คะแนนจะมีความลำบากในการตรวจว่า คำตอบใดยอมรับได้และคำตอบใดยอมรับไม่ได้ การเติมคำมี 2 แบบคือ

4.1 เติมคำลงในช่องว่างของประโยคหรือข้อความ โดยประโยคหรือข้อความนั้นอยู่ต่อจากเนื้อเรื่องที่ให้อ่าน แล้วให้เลือกเอาคำจากเนื้อเรื่องที่อ่านมาเติมลงในช่องว่าง

4.2 เติมคำลงในช่องว่างของเนื้อเรื่องที่อ่าน คือในเนื้อเรื่องที่อ่านจะเว้นช่องว่างให้เติมคำคล้ายกับวิธีการแบบโคลซ แต่เลือกเว้นตามใจชอบของผู้ออกข้อสอบ

การตรวจให้คะแนนการเติมคำนั้น จากการเติมคำหรือการเลือกคำมาเติมในช่องว่าง ถ้าเติมหรือเลือกคำได้ถูกต้อง ได้ 1 คะแนน ถ้าเติมผิด ได้ 0 คะแนน

5. วิธีการทดสอบแบบโคลซ วิธีการทดสอบแบบนี้คล้ายกับแบบให้เติมคำมาก แต่ต่างกันที่แบบให้เติมคำนั้นผู้ออกข้อสอบเว้นคำตามใจชอบ หรือตามความต้องการ เช่น คำพวกคำนามหรือกริยา เป็นต้น แต่การทดสอบแบบโคลซนั้น จะมีการเว้นคำอย่างเป็นระบบโดยที่ผู้ออกข้อสอบไม่สามารถเลือกเว้นคำใดก็ตามใจชอบ เพราะมีวิธีการให้เว้นคำได้ตั้งแต่ทุก 5 คำ ไปจนถึงทุก 10 คำ แต่ตามปกติที่นิยมใช้มากจะเว้นคำทุก 5 - 7 คำ

วิธีการให้คะแนนแบบทดสอบแบบโคลซมีอยู่ 2 วิธี คือ

5.1 การให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้องและเป็นคำเดียวกันกับคำที่เว้นไว้
(exact word)

5.2 การให้คะแนนคำทุกคำที่สามารถยอมรับได้ว่าเหมาะสม
(acceptable word) สามารถเข้ากันได้กับใจความของเรื่อง อาจเป็นคำเหมือน
(synonym) ของคำที่เว้นไว้

วิธีการตรวจให้คะแนนทั้ง 2 แบบนั้น วิธีแรกตรวจให้คะแนนได้ง่ายกว่าวิธีที่ 2 แต่โดยทั่วไปนิยมใช้วิธีการตรวจให้คะแนนแบบวิธีที่ 2 มากกว่า จากการวิจัยพบว่า วิธีการตรวจให้คะแนนทั้ง 2 แบบมีค่าของความเที่ยงใกล้เคียงกัน นักวิจัยบางคนเสนอว่าวิธีการให้คะแนนแบบที่ 2 มีความยุติธรรมต่อผู้สอบมากกว่า เพราะยอมรับคำที่สามารถใช้ได้เหมาะสมกับ

ข้อความนั้นด้วย และหากว่านักเรียนสะกดคำผิดก็ไม่ควรหักคะแนน นอกจากว่าการเขียนสะกดค่านั้นแย่มาก ครูอ่านแล้วไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้

เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาในการให้คะแนน ครูอาจจะใช้วิธีการทดสอบแบบโคลซท์ที่กักแปลงให้ง่ายขึ้น โดยอาจกำหนดคำไว้หลาย ๆ คำเพื่อให้ผู้สอบเลือกนำไปเติมในช่องว่างหรือแบบเลือกตอบ โดยกำหนดตัวเลือกไว้หลังช่องว่างซึ่งปกตินิยมให้ไว้ 4 ตัวเลือก แบบทดสอบโคลซท์แบบเลือกตอบนี้จะง่ายขึ้นกว่าแบบทดสอบโคลซท์ปกติ

จากเทคนิคและวิธีการวัดและประเมินผลการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้เสนอแนะไว้นี้ จะเห็นได้ว่า ส่วนใหญ่นิยมใช้ข้อสอบแบบปรนัย เช่น แบบจับคู่ แบบถูก-ผิด แบบเติมคำ ๆ เกี่ยวคลอจจนแบบทดสอบโคลซท์ ทั้งนี้เป็นเพราะข้อสอบแบบปรนัยมีความยุติธรรมและความแม่นยำในการให้คะแนน สามารถวัดทักษะในการอ่านได้โดยไม่ต้องใช้ทักษะด้านอื่น เช่น ทักษะการเขียนเข้ามาช่วย นอกจากนี้ข้อสอบแบบปรนัยยังมีความสะดวกในการตรวจให้คะแนนอีกด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับความสามารถในการอ่านนั้น ได้มีผู้ศึกษาในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป เช่น การศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาและนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ ความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกับทักษะอื่น ๆ และองค์ประกอบทางภาษา ตลอดจนการสร้างแบบสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน เป็นต้น ซึ่งอาจสรุปงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศได้ดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ

กุสุมา มนะสุนทร (2519 : 80-81) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับมหาวิทยาลัย และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากมหาวิทยาลัย 4 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษาในระดัมนี้อยู่ไม่เป็นที่น่าพอใจ คำถามที่นักศึกษาส่วนใหญ่ตอบผิด คือ คำถามที่วัดความเข้าใจแบบตีความและขยายความ ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจรายละเอียดในเนื้อเรื่องประกอบกับวิจารณ์งานของผู้อ่านด้วย นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

อุไร แฉล้ม (2522 : 35) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการอ่านและการเขียนของนิสิตและนักศึกษาครู วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนของนิสิตและนักศึกษาครู วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ และนักศึกษาครูวิชาเอกภาษาอังกฤษวิทยาลัยครูพระนคร รวม 81 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครแตกต่างจากนักศึกษาอีก 2 สถาบันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ส่วนความสามารถในการอ่านของนิสิตและนักศึกษาทั้ง 2 สถาบันแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตและนักศึกษาทั้ง 3 สถาบันอยู่ในเกณฑ์พอใช้ ทั้งนี้จากการเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านกับเกณฑ์ที่คงไว้คือ 66-75 อยู่ในชั้นดีมาก 56-65 อยู่ในชั้นดี 46-55 อยู่ในชั้นพอใช้ 36-45 อยู่ในชั้นอ่อน และ 25-35 อยู่ในชั้นอ่อนมาก

กุสุมา สุขเกษม (2523 : 49) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครู ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของวิทยาลัยครูในภาคเหนือของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟัง การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูภาคเหนือ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ รวม 3 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยได้ร่วมกันสร้างขึ้น

กับ วนิกา พันธุ์แก้ว วิไล ชิวเจริญกุล และ อุบล สุวรรณชัยรบ สำหรับแบบทดสอบการอ่านนี้ ประกอบด้วยข้อความที่มีความยากง่าย 6 ระดับ โดยใช้สูตรวัดระดับความยากง่ายของข้อความ ซึ่ง รูดอล์ฟ เฟลช (Rudolf Flesh) เป็นผู้กำหนด กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ของวิทยาลัยครูในภาคเหนือ 3 แห่ง จำนวน 65 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความสามารถทางการอ่านไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือร้อยละ 90

วณิกา พันธุ์แก้ว (2523 : 57-69) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครู ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของวิทยาลัยครูในภาคกลางของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางการฟัง การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคกลาง โดยใช้เครื่องมือ คือ แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยได้ร่วมกับกุสุมา สุขเกษม วิไล ชิวเจริญกุล และอุบล สุวรรณชัยรบ สร้างขึ้น จำนวน 3 ฉบับ และนำแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับนี้ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร คือนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ของวิทยาลัยครูในภาคกลาง 2 แห่ง จำนวน 38 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความสามารถด้านการอ่านข้อความแต่ละระดับ ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือร้อยละ 90

วิไล ชิวเจริญกุล (2523 : 69) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครู ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของวิทยาลัยครูในภาคใต้ของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ของวิทยาลัยครูในภาคใต้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ฉบับ ที่ผู้วิจัยได้ร่วมกันสร้างขึ้นกับ กุสุมา สุขเกษม วนิกา พันธุ์แก้ว และอุบล สุวรรณชัยรบ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ของวิทยาลัยครูในภาคใต้ จำนวน 82 คน ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความสามารถทางการอ่านไม่ถึง เกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือร้อยละ 90

อุบล สุวรรณชัยรบ (2523 : 65) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครู วิทยาลัยครู ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา วิทยาลัยครู ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ฉบับที่ผู้วิจัยร่วมกันสร้างขึ้น กับ กุสุมา สุขเกษม วนิกา พันธุ์แก้ว และวิไล ชิวเจริญกุล กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักศึกษา วิทยาลัยครูปี 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 4 แห่ง จำนวนนักศึกษา 79 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความสามารถแต่ละระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้คือร้อยละ 90

อังคณา วงศ์สนธิ (2524 : 65-67) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อย โสสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดนครพนม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับถ้อย โสสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ในแต่ละระดับและรวมทั้ง 3 ระดับของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดนครพนม เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่านระดับถ้อย โสสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งกำเนิตตามการแบ่งความสามารถด้านการอ่านของ รีเบคคา เอ็ม วาเลต และ เรอเน เฮล คิลิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick) กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) จากโรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดนครพนม 9 โรงเรียน จำนวน 356 คน ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษรวมทั้ง 3 ระดับ และในแต่ละระดับ ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 70 รวมทั้งความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละโรงเรียนเมื่อพิจารณาารวมทั้ง 3 ระดับ ไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 70 เช่นเดียวกัน

คณินิจ รัตนปัญญาโพพงษ์ (2526 : 43) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับถ้อย โสสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยการค้า โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการค้า ในระดับถ้อย โสสาร ระดับถ้อย โสสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ ประกอบด้วยข้อความที่มีระดับความยากง่าย 5-9 ตามสูตรการหาความยากง่ายของข้อความของ Fry แต่ละข้อความมีคำถามแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก 6 คำถาม เป็นคำถามในระดับถ้อยคำ สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ อย่างละ 2 คำถาม กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาของวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 4 คณะ จำนวน 340 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการอ่านของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 80 เมื่อพิจารณาจากการทำแบบทดสอบทั้งฉบับ หรือเมื่อพิจารณาแยกเป็นแต่ละระดับ และคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในแต่ละระดับของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน

ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526 : 60-62) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษ ในจังหวัดชัยนาท โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสำรวจความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษ ในจังหวัดชัยนาท เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้น ซึ่งแบ่งเป็นทักษะย่อย 5 ด้าน คือ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การรู้จักเหตุและผล การสรุปความ และการคาดการณ์ล่วงหน้า กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษ ในจังหวัดชัยนาท จำนวน 386 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นของนักเรียนดังกล่าวอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ ความสามารถในการอ่านขั้นต้นของนักเรียนส่วนมากไม่ถึงเกณฑ์ระดับปานกลาง เมื่อเทียบกับเกณฑ์การให้ระดับผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ และนักเรียนมีปัญหาในการอ่านขั้นต้นทั้งหมดทั้ง 5 ทักษะ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การคาดการณ์ล่วงหน้า การรู้จักเหตุและผล การสรุปความ และการจับใจความสำคัญ

พรพรรณ บุญพัฒนาภรณ์ (2529 : 50-54) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของ

นักเรียนทั้งสองกลุ่มดังกล่าว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาล จำนวน 396 คน และนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาหรือวิทยาลัยเทคนิคของรัฐบาล จำนวน 399 คน รวม 795 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยรวมทุกทักษะต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และในบรรดา 4 ทักษะ ทักษะที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือทักษะการอ่าน ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยรวมทุกทักษะต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และทักษะที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด คือทักษะการอ่านเช่นเดียวกัน นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถทั้งรวมทักษะและแยกทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อุทัยวรรณ คำนวณวิวัฒน์ (2529 : 59-62) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตร ของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตร ของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตร แยกออกเป็นทักษะย่อย 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โปรแกรมเกษตรกรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 390 คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 391 คน รวม 781 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม เมื่อพิจารณารวม 4 ทักษะ และแยกแต่ละทักษะ ยกเว้นทักษะการฟังปรากฏว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และเป็นทักษะที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าทักษะอื่น ส่วนทักษะที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือทักษะการอ่าน ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มเมื่อพิจารณารวม 4 ทักษะ ทักษะที่นักเรียนทำคะแนนสูงสุด คือทักษะการเขียน และทักษะที่นักเรียนทำคะแนนต่ำสุด คือทักษะการอ่าน นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความสามารถในทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนรวม 4 ทักษะ และแยกแต่ละทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เอมอุษา ชันษ์พงษ์ (2529 : 40-46) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษศกศทกรม ของนักเรียนโปรแกรมศกศทกรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษศกศทกรมของนักเรียนโปรแกรมศกศทกรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษศกศทกรม ซึ่งแยกออกเป็น 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโปรแกรมศกศทกรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 380 คน และนักศึกษาโปรแกรมศกศทกรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค และวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 380 คน รวม 760 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบทดสอบทุกทักษะ โดยนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบทักษะการอ่านสูงกว่าทักษะอื่น และได้คะแนนในการทำแบบทดสอบทักษะการพูดต่ำสุด ส่วนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบทักษะการฟังสูงกว่าทักษะอื่น และได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบทักษะการเขียนต่ำสุด นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษศกศทกรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิภา สังข์ทองจีน (2530 : 72-73) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดระดับความสามารถด้านการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นแบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะคำแปล ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นปีที่ 1-3 ในโรงเรียน

มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 1,440 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 1 คือระดับทักษะคำกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ในระดับที่ 2 คือระดับความรู้ นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่ามัธยเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ตามระดับที่ 1-5 และเมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยเลขคณิตของตัวอย่างประชากรด้วยอัตราส่วนวิกฤติ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่ามัธยเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่ามัธยเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่านกับทักษะอื่น ๆ และองค์ประกอบทางภาษา

พนิตพิชญ์ ทวยเจริญ (2515 : 51-53) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านคำวราเรียนภาษาอังกฤษในค่านโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจเรื่อง ที่อ่าน ของนิสิตชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยวิชาการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านคำวราภาษาอังกฤษในค่านโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ของนิสิตชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยวิชาการศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบทดสอบความรู้ค่านโครงสร้างไวยากรณ์ แบบทดสอบวัดความรู้ค่านคำศัพท์ และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านกลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นิสิตชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร และปทุมวัน ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดทางค่านความหมายของคำศัพท์และความเข้าใจเรื่อง ที่อ่านมีองค์ประกอบร่วมกันน้อยที่สุด ส่วนข้อผิดพลาดทางค่านความเข้าใจเรื่อง ที่อ่านและโครงสร้างทางไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง แสดงว่าความรู้ความเข้าใจทางค่านไวยากรณ์มีอิทธิพลต่อการอ่านมากกว่าคำศัพท์

การณี ภูววรรณ (2516 : 71-74) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเรียนวรรณคดีอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเรียนวรรณคดีอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 250 คน จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง โดยทำการทดสอบความสามารถในการอ่าน 5 ค่าน คือ ความสามารถในการอ่านจับใจความ ความสามารถในการอ่าน

เพื่อหารายละเอียดปลีกย่อยที่สำคัญ ความสามารถในการอ่านเพื่อทำนายผลของ เหตุการณ์ ความสามารถในการอ่านเพื่ออนุมาน และความสามารถในการอ่านเพื่อตีความ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านทั้ง 5 ด้าน มีความสัมพันธ์กับการเรียนวรรณคดีอังกฤษทุกด้าน

วาริน ศรีสมพงษ์ (2516 : 57-58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์ กับความสามารถในการอ่านอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านอังกฤษ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์ และแบบทดสอบความสามารถในการอ่านอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 370 คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนไวยากรณ์และคำศัพท์รวมกันสามารถทำนายคะแนนความสามารถในการอ่านได้ด้วย

จำรัส อานามนารถ (2517 : 13) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 2 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 2 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 2 จากวิทยาลัยครู 6 แห่ง จำนวน 208 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์และแผนกศิลปะ จากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 5 โรงเรียน จำนวน 206 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้คะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบทั้ง 3 ประเภทสูงกว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยมีผลสัมฤทธิ์ทุกด้านในระดับปานกลางและมีผลสัมฤทธิ์ด้านโครงสร้างไวยากรณ์สูงสุด นอกจากนี้ยังพบว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จริยา อ่อนประไพ (2518 : 51-53) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับความเข้าใจในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ระวิทธิพิชญ์ เจริญสุข (2518 : 62-64) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่าง ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับการอ่านเอาเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ และแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ จำนวน 180 คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์รวมกัน จะสามารถทำนายความสามารถในการอ่านได้ นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความสามารถด้านคำศัพท์และการอ่าน แต่โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนชายมีความสามารถทางไวยากรณ์สูงกว่านักเรียนหญิง

ยาใจ คำภา (2521 : 51-54) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความ เข้าใจคำสัญญาณกับความสามารถในการอ่านเร็ว เมื่ออ่านเพื่อจับใจความสำคัญและเมื่ออ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำสัญญาณ (signal words) กับความสามารถในการอ่านเร็ว เมื่ออ่านเพื่อจับใจความสำคัญและเมื่ออ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความเข้าใจสัญญาณและแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 จากโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร 5 เขต จำนวน 390 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านเพื่อจับใจความสำคัญและเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้

เพียงร้อยละ 55.08 และ 55.79 ตามลำดับ ซึ่งนับว่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำ และนอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ที่มีความเข้าใจในคำศัพท์สูงจะมีความสามารถในการอ่านทั้งกล่าวสูงตามไปด้วย

เสาวภาคย์ ศรีวิจารณ์ (2521 : 44-46) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาบริหารธุรกิจระดับเทคนิคในกรุงเทพฯ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน และศึกษาโครงสร้างภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาต่อนักศึกษบริหารธุรกิจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษและแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างประชากรคือนักศึกษาชั้นปีที่ 5 คณะบริหารธุรกิจ จากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 3 วิทยาเขตในกรุงเทพฯ จำนวน 120 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 โครงสร้างที่ก่อให้เกิดปัญหาในการอ่านของนักศึกษาเรียงลำดับความยากไปทางง่าย คือ passive voice , embedding , negation , nominalization , deletion

ณัฐวดี ณ ัน (2522 : 37,44) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในระดับถ่ายโอน สื่อสาร และวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงในวิทยาลัยครู ภาคการศึกษา 8 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านและการเขียนในแต่ละระดับทั้งกล่าว กลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง ชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคการศึกษา 8 จำนวน 3 แห่ง คือ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ วิทยาลัยครูเชียงราย และวิทยาลัยครูลำปาง รวม 101 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในระดับถ่ายโอน สื่อสาร และวิจารณ์ จำนวน 2 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในแต่ละระดับของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ การอ่าน ร้อยละ 75 และการเขียน ร้อยละ 70 โยนักศึกษได้คะแนนเฉลี่ยทั้งการอ่านและการเขียนในระดับสื่อสารสูงสุด รองลงมา เป็นระดับวิจารณ์ และระดับถ่ายโอนตามลำดับ ความสามารถในการอ่านและความสามารถในการ

การเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับคำ และนักศึกษาในวิทยาลัยครูทั้ง 3 แห่งก็กล่าวมีความสามารถในการอ่านและการเขียนยังไม่ดีพอที่จะนำไปใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่

เพชร สัจจวร (2524 : 33-34) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ประกอบด้วยสำนวนที่คัดเลือกมาจากหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย จำนวน 25 สำนวน รวม 30 ข้อ และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านที่ไม่ปรากฏสำนวนดังกล่าว จำนวน 30 ข้อ นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร 5 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 161 คน ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และนักเรียนมีความเข้าใจในสำนวนภาษาอังกฤษและความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

โสภณ มงคลศิริ เกียรติ (2529 : 51-54) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษาโดยทักษะมาลาทางตัวอักษร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าองค์ประกอบใดของสมรรถวิสัยทางการสื่อความหมายทางภาษาที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการสื่อและรับสารโดยทักษะมาลาทางตัวอักษร และเพื่อศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายและทักษะมาลาทางตัวอักษรว่าเป็นปัจจัยรวมหรือปัจจัยเฉพาะหลาย ๆ ปัจจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบทางสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 4 ฉบับคือ 1) แบบทดสอบความรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษากามหลักภาษา 2) แบบทดสอบความรู้กฎเกณฑ์ภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมและสถานการณ์ 3) แบบทดสอบความรู้กฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค 4) แบบทดสอบความรู้กลวิธีของการสื่อความหมาย และแบบทดสอบความสามารถในการสื่อและรับสารภาษาโดยทักษะมาลาทางตัวอักษร 2 ฉบับ คือ 1) แบบทดสอบความสามารถในการอ่านและ 2) แบบทดสอบความสามารถในการเขียน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบของ

สมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทั้ง 4 ด้าน สามารถพยากรณ์ความสามารถในการอ่านได้ ร้อยละ 37 และส่งผลต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 องค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อความสามารถในการอ่านสูงสุดคือ ความรู้กฎเกณฑ์การใช้ ภาษาตามหลักภาษาและคุณลักษณะของสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษาและทักษะเวลา ทางตัวอักษร เป็นปัจจัยรวม

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน

แววตา ชัยวิวัฒน์พงศ์ (2521 : 92) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบสอบ สมรรถนะทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ สาม สี่ และห้า โดยการ สร้างแบบสอบวัดสมรรถภาพทางการอ่านภาษาอังกฤษ แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 4 และ 5 ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ สมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ไม่ต่างกัน ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับ 5 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับ 5 มีสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05

กัญญา ชรรรมงคล (2525 : 73-76) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบ มาตรฐานวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ โดยสร้างแบบทดสอบมาตรฐานวัด ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ ๆ ของการอ่าน ภาษาอังกฤษที่จำเป็นสำหรับนิสิตบัณฑิตศึกษา และวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านภาษา อังกฤษเชิงวิจารณ์ของนิสิตก่อนเริ่มเรียนในระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 4 และ 5 จำนวน 152 คน จากสาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์การแพทย์ วิทยาศาสตร์ประยุกต์ ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบมาตรฐานที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นมีความสามารถในเชิงทำนาย และนิสิตในระดับปลายปริญญาตรีมีปัญหาในการอ่าน ภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ และมีปัญหามากที่สุดในเรื่องความสามารถแยกข้อความประเภทข้อ เท็จจริง ความคิดเห็น และความคิดที่มีพื้นฐานมาจากข้อเท็จจริง

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ

แอล บรามม์ (L. Braam 1963 : 247-254) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 12 ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชายจำนวนเท่ากัน และมีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ใกล้เคียงกัน ผลการวิจัยปรากฏว่า ถ้าหากให้เรื่องที่น่าสนใจสำหรับนักเรียนทั้งหญิงและชาย สัมฤทธิ์ผลในการอ่านจะไม่แตกต่างกัน แต่ถ้าให้เรื่องที่ไม่น่าสนใจกับกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยเรื่องที่นำมาให้อ่านนั้นมีระดับความยากง่ายเท่ากัน จะพบว่าสัมฤทธิ์ผลในการอ่านแตกต่างกัน กล่าวคือ ผลการเรียนของกลุ่มนักเรียนหญิงจะสูงกว่านักเรียนชาย ทั้งนี้เพราะนักเรียนหญิงจะกังวลและให้ความสำคัญกับคะแนนมากกว่านักเรียนชาย

มาโจรี แอน ยูแมนส์ ลิปสัน (Marjorie Ann Youmans Lipson 1981 : 633-A) ได้ศึกษาความสามารถในการจำข้อมูลจากการอ่านที่ผู้เขียนกล่าวไว้อย่างชัดเจน และไม่ชัดเจน ของนักเรียนเกรด 3 ในสหรัฐอเมริกาที่มีความสามารถในการอ่านระดับปานกลางและน้อย รวมทั้งพิจารณาว่าความรู้เดิมของนักเรียนจะมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านระดับอิงความหรือไม่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านระดับอิงความ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนสามารถจำข้อมูลที่ผู้เขียนกล่าวไว้อย่างชัดเจนได้มากกว่าข้อมูลที่ไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน สำหรับข้อมูลที่ไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนนั้น นักเรียนมีปัญหาเรื่องการอิงความเกี่ยวกับชนิดของเหตุการณ์ เหตุและผลมากกว่าการอิงความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายและคุณสมบัติ นอกจากนี้แล้ว ความรู้เดิมของนักเรียนยังมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านระดับอิงความ กล่าวคือ นักเรียนจะใช้ความรู้เดิมในการทำความเข้าใจข้อความที่อ่านมากกว่าใช้ข้อมูลที่ได้ในขณะท้ออ่าน ถึงแม้ว่าความรู้เดิมนั้นจะขัดแย้งกับข้อความที่อ่านก็ตาม

วอร์ดเคน โทมัส วิลเลียม (Worden Thomas William 1981 : 3877-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พัฒนาการในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับ 3-6 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการทางด้านการคิด การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนระดับ 3-6 ในรัฐอินเดียนา ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินเกี่ยวกับการคิดการอ่านอย่างมี

วิจารณ์ญาณ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้นสามารถช่วยพัฒนาการคิด การอ่าน
 อย่างมีวิจารณ์ญาณ ความสามารถในการอ่านสามารถประเมินได้ และขบวนการพัฒนาการคิด
 การอ่าน อย่างมีวิจารณ์ญาณสามารถกำหนดแน่นอนได้

คอนสแตนซ์ แมคคัลลาฟ (Constance McCullough 1981 : 65-70) ได้ทำการ
 ทดสอบความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์และการสรุปความ
 ของนักเรียนเกรด 1 2 และ 4 ในสหรัฐอเมริกา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความ
 สามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความ กลุ่มตัวอย่าง
 ประชากรเป็นนักเรียนเกรด 1 2 และ 4 จำนวน 180 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการ
 การอ่านแต่ละทักษะมีความสัมพันธ์กัน แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้สรุปว่า การที่จะวัดความสามารถ
 ของนักเรียนในทักษะใดทักษะหนึ่ง แล้วจะนำไปเปรียบเทียบกับความสามารถในทักษะอื่นนั้นไม่ได้
 สำหรับการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนเกรด 1 2 และ 4 โดยการให้
 คอบคคำถามเกี่ยวกับการจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์และการสรุปความ ผลปรากฏ
 ว่า นักเรียนเหล่านี้สามารถอ่านได้อย่างไม่มีปัญหาทุกระดับ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และการสอนความเข้าใจใน
 การอ่านภาษาอังกฤษ

กุลยา เบลูจันท์ (Kulaya Benchakan 1984 : 2817-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยว
 กับการสอนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาไทย โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้น
 จากข้อมูลการสัมภาษณ์แบบ เป็น 2 ทอน คือข้อมูลเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของผู้ตอบ เพื่อให้ได้
 ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของนักศึกษาและข้อมูลเกี่ยวกับการประเมินความสามารถในการอ่าน
 ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย และความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ
 จากนั้นจึงส่งไปให้นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรที่สุ่มไว้ตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า
 นักศึกษาเห็นว่าการอ่านมีความจำเป็น แต่หนักใจในการเรียนเนื่องจากความรู้ไม่พอ ทั้งใน
 ระดับคำศัพท์ โครงสร้าง ตลอดจนข้อความในปริเฉท ปัญหาที่นักศึกษาประสบในการอ่านระดับ
 วิจาร์ณ คือ ไม่สามารถระบุแก่นเรื่อง (theme) หรือใจความสำคัญ (main idea) ของเรื่อง
 ได้ นอกจากนั้นนักศึกษายังให้ข้อมูลว่า ท้องการแรงจูงใจในการศึกษามากกว่านี้ ผู้วิจัยยังได้

เสนอแนะให้มีการสอนวิธีการเกาจากที่แนะ (clues) ต่าง ๆ และสอนลักษณะการใช้ภาษา (grammatical features) บางอย่างที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาไทย

อเลจันดรา อากิไววและฟรองซัวส์ ซาลาเจอร์ (Alejandra Akirow and Françoise Salager 1985 : 8-11) ได้ทำการวิเคราะห์ปัญหาและความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาทางกานวิทยาศาสตร์ เพื่อนำมาปรับปรุงและเป็นแนวทางในการคัดเลือกสื่อการเรียนการสอน โดยวิเคราะห์จากคำศัพท์ โครงสร้างคำศัพท์และรูปประโยคที่คำศัพท์นั้น ๆ ปรากฏในหนังสือ 3 เล่ม ความยาวเล่มละ 2,000 คำ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาจำนวน 65 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาด้านวิชาชีวศึกษา 19 คน นักศึกษาด้านวิทยาศาสตร์ 32 คน และนายแพทย์ฝึกหัด 14 คน อ่านหนังสือในแต่ละสาขาวิชาของตน แล้วชี้ให้เห็นคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมายหรือเข้าใจยาก ผลการวิเคราะห์พบว่า คำศัพท์ที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา เป็นคำศัพท์ที่มีรากศัพท์มาจากศัพท์ในภาษาอังกฤษพื้นฐาน ประเภทคำหลัก (content word) ร้อยละ 97.3 และประเภทคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ (function word) ร้อยละ 2.6 ซึ่งส่วนใหญ่ทำหน้าที่เป็นคำนาม คำคุณศัพท์ และเป็นคำศัพท์ที่มาจากภาษาลาตินหรือกรีก โครงสร้างที่เป็นปัญหาในกานความเข้าใจในการอ่านมี 2 ชนิด คือ คำศัพท์ที่มีวาทกัณฑ์จับ (affixation) และส่วนใหญ่เป็นศัพท์ที่เติมปัจจัย -ing -ed -ly ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ และคำประสม (compound word) ที่ประสมก้วยคำ 2 คำหรือ 3 คำ ในลักษณะคำนามขยายคำนาม เช่น 'line shading' 'proton donor group'

จูเลียต เกอ เบริกส์ และเซเนกต์ เกอ ซอเวซ (Juliet de Burques and Jeannette de Suarez 1985 : 5-8) ได้ทำการวิจัยเรื่องบทบาทของการทำนายและความรู้เดิมในการนำมาใช้อ่านเรื่องที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อวิเคราะห์กลวิธีที่นักศึกษานำมาใช้ในการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาด้านสุขศาสตร์ของมหาวิทยาลัยคาราโบโย จำนวน 3 กลุ่ม กลุ่มละ 17 คน รวมเป็น 51 คน โดยให้ทดสอบการอ่านเรื่องเดียวกันแก่กระทำกิจกรรมทางกัน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มมีพฤติกรรมที่โน้มเอียงไปกานเดียวกันคือ นักศึกษาใช้ความรู้เดิมและความคิดของตนเองในการทำความเข้าใจเรื่องี่อ่าน และนักศึกษาระสมปัญหาในการแปลเนื้อเรื่องจากภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาแม่ เพราะมักยึดกฎและวิธีการใช้ภาษาแม่

เป็นหลัก นักศึกษาไม่เน้นใช้ขบวนการวิธีอ้างอิง (inferential strategies) มาใช้ในการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน และนักศึกษาไม่คำนึงถึงเอกภาพและความเชื่อมโยงในเรื่อง แม้ก็จะตีความเป็นประโยคต่อประโยค นอกจากนั้นยังพบว่าประสบความล้มเหลวในการให้รายละเอียดเป็นภาษาอังกฤษจากเรื่องที่อ่านด้วยสำนวนภาษาของตนเอง

ซาเฟียห์ ออสแมน (Safiah Osman 1986 : 3667-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความเข้าใจในการอ่านความเรียงของผู้อ่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงองค์ประกอบซึ่งมีอิทธิพลต่อการอ่านเข้าใจความของผู้อ่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง องค์ประกอบเหล่านี้ได้แก่ โครงสร้างความรู้เดิมทางวัฒนธรรมและความสามารถในการอ่านภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อศึกษาถึงความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มตัวอย่างที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน คือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาวจีนและจีน และศึกษายทบาทของ โครงสร้างความรู้เดิมทางวัฒนธรรม ที่มีต่อการตอบคำถามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องและไม่ปรากฏในเนื้อเรื่อง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับ 6 จากโรงเรียนมัธยมศึกษาในมาเลเซีย จำนวน 60 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชาวจีน 30 คน และชาวจีน 30 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านข้อความ 2 ข้อความ ซึ่งข้อความหนึ่งมีพื้นฐานวัฒนธรรมมาเลย์ และอีกข้อความหนึ่งมีพื้นฐานวัฒนธรรมจีน ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างความรู้เดิมมีอิทธิพลต่อกระบวนการอ่านเข้าใจความ โดยผู้อ่านที่มีภูมิหลังวัฒนธรรมที่แตกต่างกันจะตีความหมายของข้อความ โดยอาศัยโครงสร้างความรู้เดิมของตนเข้าช่วย นอกจากนี้ผู้อ่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะใช้วิธีการอ่านแบบที่ใช้ภาษาแม่ โดยใช้ความรู้เดิมมาประกอบกับความรู้ที่ได้จากข้อความใหม่มาทำความเข้าใจข้อความที่อ่านด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านกับทักษะและองค์ประกอบอื่น ๆ

บาร์บารา รัค รอสโซ (Barbara Rak Rosso 1971:3873-A) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการจำคำกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 4 จำนวน 132 คน จากโรงเรียนรัฐบาลระดับกลางแห่งหนึ่งในมลรัฐโอไฮโอ

ในประเทศสหรัฐอเมริกา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความสามารถในการจำคำ กับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสามารถในการจำคำกับทักษะการวิเคราะห์ที่มีความสัมพันธ์กันสูงกว่าความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการจำคำกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน นักเรียนสามารถวิเคราะห์คำได้โดยอาศัยกฎเกณฑ์ที่ตนได้เรียนรู้เอง และมีอยู่ภายใต้จิตสำนึก และสติปัญญาที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการจำคำ

แฮร์รี่ เจย์ เชลดอน (Harry Jay Sheldon 1971 : 1201-A) ได้ทำการศึกษาความสามารถในคำนำไวยากรณ์กับความรู้ศัพท์ที่สัมพันธ์กับการทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและคำศัพท์ของนักเรียนเกรด 1 โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ผลของมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด (Stanford Achievement Test) ไปทำการทดสอบกับนักเรียนเกรด 1 ในเมลรัฐ โอไฮโอ จำนวน 133 คน ผลปรากฏว่า ความสามารถทางคำนำไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและคำศัพท์

โคโรธี มารี อัลบานีส (Dorothy Marie Albanese 1972 : 3248-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความซับซ้อนของโครงสร้างประโยคกับความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบการอ่านเมโทรโพลิทัน (Metropolitan Reading Test) เป็นเครื่องมือ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจาก 3 โรงเรียนในเขตตัวเมืองของนิวยอร์ก และแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 25 คน ดังนี้คือ กลุ่มที่ 1 เป็นนักเรียนเกรด 3 ที่มีความสามารถในการอ่านตามระดับชั้น กลุ่มที่ 2 เป็นนักเรียนเกรด 5 ที่มีความสามารถในการอ่านตามระดับชั้น และกลุ่มที่ 3 เป็นนักเรียนเกรด 5 ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับชั้น จากนั้นทดสอบกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบที่ประกอบด้วยประโยคที่มีคุณศัพท์วลี วิเศษณ์วลี ความวลี และความคุณศัพท์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ความสามารถในการอ่านเข้าใจความขึ้นอยู่กับการสามารถในการเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ ปัญหาเรื่องคุณศัพท์วลี วิเศษณ์วลี ความวลี และความคุณศัพท์ เป็นอุปสรรคสำคัญประการหนึ่งในการอ่าน การสอนให้นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ของโครงสร้างภายในประโยคมีส่วนช่วยในการอ่านของนักเรียน ทั้งที่มีความสามารถในการอ่านตามระดับชั้น และที่มีความสามารถต่ำกว่าระดับชั้น

เอลิซาเบธ เวลส์ เพอเซล (Elizabeth Wells Purcell 1972 : 3906-A) ได้ทำการวิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและสัมฤทธิ์ผลในการอ่านของนักเรียนเกรด 5 จำนวน 215 คน จากรัฐแคลิฟอร์เนีย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลด้านการอ่านแห่งแคลิฟอร์เนีย (California Achievement Test Section on Reading) และแบบทดสอบบุคลิกภาพของแคลิฟอร์เนีย (California Test of Personality) โดยโรงเรียนที่เลือกมาเพื่อการวิจัยครั้งนี้มีทั้งโรงเรียนที่นักเรียนมีระดับเศรษฐกิจและสังคมสูง กลาง และต่ำ ผลการวิจัยพบว่า ยิ่งเด็กมีระดับเศรษฐกิจสูงเท่าไร ยิ่งมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้นเท่านั้น

เอลีน เอส เดมอส (Elene S. Demos 1977 : 6066-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการตีความหมายของคำโดยใช้ทักษะการตีความคำที่เลือกสรรไว้ (Mastery of Selected Word Attack Skill) กับความสามารถในการอ่านของนักเรียนเกรด 3 และเกรด 4 กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 3 และ เกรด 4 จากรัฐวิสคอนซิน กลุ่มละ 32 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการอ่านของเกตส์และแมคจินีไท (Gates-Mac Ginitie Reading Tests) รายการคำศัพท์และแบบทดสอบแบบวิสคอนซิน (Wisconsin Design) ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการตีความหมายของคำ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และความสามารถในการใช้คำมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

แจค ยูจีน ไฮเนส (Jack Eugene Haynes 1977 : 1874-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสำรวจความเข้าใจโครงสร้างลึกลับที่สัมพันธ์กับการอ่านเข้าใจความ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า ความเข้าใจในการอ่านและความเข้าใจในโครงสร้างลึกลับมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 4 5 และ 6 ของโรงเรียนชานเมืองทางตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐอิลลินอยส์ จำนวน 315 คน โดยใช้แบบทดสอบการอ่านของเกตส์และแมคจินีไท (Gates-Mac Ginitie Reading Tests) เป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับทักษะในการเข้าใจโครงสร้างลึกลับ

โรเบิร์ต เอ็ม ชวาร์ทซ์ (Robert M. Schwartz 1980 : 433-450) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ระดับต่าง ๆ ของกระบวนการและกลวิธีที่จำเป็นต่อการอ่านเข้าใจความ โดยมี

วัตถุประสงค์เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ของความเข้าใจในการอ่านของผู้อ่านในระดับชั้นต่าง ๆ เนื่องจากหนังสือแบบเรียนสามารถวิเคราะห์ได้เป็นระดับต่าง ๆ เช่น ตัวอักษร แบบแผนของการสะกดและคำ เป็นต้น ความเข้าใจที่องค์การประสานชั้นตอนต่าง ๆ อย่างมีวิธีการเป็นพื้นฐานกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับ 2 และ 5 จากโรงเรียนประถมศึกษา 3 แห่ง และนักศึกษาปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบ 4 ฉบับ ทั้ง 4 ฉบับมีข้อความเหมือนกัน แต่มีวิธีการเสนอให้กลุ่มตัวอย่างอ่านต่างกัน คือ ฉบับแรกเป็นการอ่านตามปกติ ฉบับที่ 2 เป็นการเลือกคำ ฉบับที่ 3 เป็นการอ่านย้อนกลับ และฉบับที่ 4 เป็นการจับคู่ตัวอักษร ในการทดสอบ ได้เรียกนักเรียนเข้าไปทดสอบทีละคน นักเรียนทุกคนจะไต่ฟังข้อความที่จะอ่านก่อน 1 ครั้ง และหลังจากนั้นก็ให้อ่านออกเสียงจากแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ เมื่ออ่านแต่ละฉบับจบก็ให้เล่าเรื่องที่อ่านให้ผู้อื่นฟัง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมีความคล่องในการอ่าน และการระลึกใจของกลุ่มตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงระดับของการวิเคราะห์ความหมายของคำที่อยู่ในแบบทดสอบ กลุ่มที่เป็นนักเรียนเกรด 5 แบบอ่านที่มีการวิเคราะห์ความหมายของคำน้อยที่สุดเท่านั้น จึงจะมีผลกระทบต่อกิจกรรมกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ สำหรับผู้อ่านในระดับเริ่มแรกยังขาดความยืดหยุ่นทางกระบวนการที่จำเป็นต่อการสร้างจุดมุ่งหมายสำหรับการอ่านและการที่จะให้บรรลุเป้าหมายนั้น ๆ

คาโรล เคิร์ชเนอร์ สไตซ์ (Carole Kircher Stice 1980 : 137-142)

ไต่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟังเสียงเน้นหนักในที่ต่างกันในแต่ละประโยคกับความเข้าใจในการอ่านในใจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังเสียง เน้นหนักและแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนเกรด 4, 5 และ 6 ในสหรัฐอเมริกาจำนวน 150 คน ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้ ถ้าคนใดมีความสามารถในการอ่านสูง ก็สามารถทำความเข้าใจในการฟังเสียงที่เน้นหนักต่างที่กัน (contrastive stress) สูงกว่า

อาหมัด เอส ฮาร์จาซุจานา (Ahmad S. Harjasujana 1984 : 3388-A)

ไต่ทำการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่จำแนกทัศนคติต่อการอ่านและสภาพแวดล้อม กับคะแนนที่บอกระดับความสามารถในการอ่านของเด็ก โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชวาตะวันตก ประเทศอินโดนีเซีย จำนวน 299 คน รวมทั้งพ่อแม่เด็กและ

ครูสอนการอ่าน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบที่ค้นคว้าและสภาพแวดล้อมในการอ่าน และแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะของเรื่องที่อ่าน สภาพแวดล้อมในการอ่าน และความสามารถในการอ่านมีผลต่อทัศนคติต่อการอ่านของนักเรียน ทั้งยังพบว่าคะแนนที่ได้จากการทดสอบทัศนคติต่อการอ่านของนักเรียน เป็นตัวทำนายถึงระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนได้อย่างแม่นยำ

โรเบอรร่า คาร์สทาดท์ (Roberta Karstadt 1986 : 847-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านข้อความโคลง ของนักเรียนเกรด 7 โดยมีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านข้อความโคลง (cloze passages) ของนักเรียนเกรด 7 โดยทำการศึกษาดังผลลัพธ์ และผลลัพธ์ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์กันของตัวแปรต่าง ๆ คือ ระดับความสามารถในการอ่านข้อความโคลง ผลลัพธ์ของลำดับขั้นตอนในการเสนอข้อความ ขอบข่ายเนื้อหาของข้อความ ความถี่ของการละคำ และความสามารถในการอ่านของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ประกอบด้วยนักเรียนเกรด 7 ที่เรียนอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 184 คน ซึ่งสุ่มมาจากโรงเรียนในเมืองในรัฐนิวยอร์กจำนวน 3 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบระดับความสามารถในการอ่าน (The Degrees of Reading Power) โดยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านข้อความโคลงที่มีเนื้อหาทางศาสนศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีความยากง่ายเท่ากับระดับที่นักเรียนอยู่ และต่ำกว่าระดับที่นักเรียนเรียนอยู่ โดยข้อความนั้นมีความถี่ในการละคำ 1 : 5 และ 1 : 10 และให้คะแนนเฉพาะคำที่นักเรียนเติมได้ถูกต้องเท่านั้น โดยไม่ให้คะแนนคำที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบโคลงที่มีการละคำ 1 : 5 มากกว่าแบบทดสอบโคลงที่มีการละคำ 1 : 10 และพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการทำข้อสอบโคลงทั้งสอง ทั้งที่มีเนื้อหาทางศาสนศาสตร์และวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบโคลงที่มีเนื้อหาทางวิทยาศาสตร์มากกว่าแบบทดสอบโคลงที่มีเนื้อหาทางศาสนศาสตร์

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน

รูท แมรี จาร์วิส (Ruth Mary Jarvis 1971 : 6469-A-6470-A) ได้สร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวัดความสามารถในการอ่านและคิดอย่างวิพากษ์วิจารณ์ของนักเรียนเกรด 2 และเกรด 3 แบบทดสอบที่สร้างขึ้นนี้ แยกออกเป็นทักษะด้านการอ่าน 5 ทักษะ คือ ด้านความจริง ด้านความสัมพันธ์ ด้านการสรุปความเห็น และด้านการสรุปหลักเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 2 และเกรด 3 จากโรงเรียนในเมืองบอสตันจำนวน 120 คน จากนั้นนำข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ค่าความเที่ยง ได้ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบในเกรด 2 เท่ากับ 0.74 และค่าความเที่ยงของแบบทดสอบในเกรด 3 เท่ากับ 0.87 ที่ระดับ 0.01

จอห์นสัน และ บาร์บารา แอน สตั๊บส์ (Johnson and Barbara Anne Stubbs 1975 : 2737-A-2738-A) ได้สร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านจากข้อความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ประกอบการอ่านสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา แบบทดสอบนี้ประกอบด้วยข้อความที่มีหัวเรื่องต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยคิดว่าเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียนจำนวน 10 ข้อความ โดยใช้วิธีการทดสอบแบบโคลซซึ่งมีความยากตามระดับชั้น มีความยากสูงกว่าระดับชั้น และมีความยากต่ำกว่าระดับชั้น กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายในรัฐเวอร์จิเนีย จำนวน 476 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าข้อความต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 10 ข้อความ มีข้อความอยู่ถึง 9 ข้อความที่จะต้องเขียนและปรับปรุงใหม่เพื่อให้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยสรุปว่า จากผลที่นักเรียนอ่านข้อความต่าง ๆ นั้นชี้ให้เห็นว่า หนังสือแบบเรียนที่ครูให้นักเรียนอ่านมีความยากเกินระดับชั้นของนักเรียนตั้งแต่ 2 ถึง 6 ระดับ เพราะผลของการวิจัยมีข้อความอยู่ข้อความเดียวที่นักเรียนอ่านได้ นักเรียนร้อยละ 70 อ่านข้อความทั้ง 9 ข้อความอย่างยากลำบาก

เจมส์ คีน บราวน์ (James Dean Brown 1982 : 1129-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการทดสอบการเรียงภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษทางค่านิยมวัฒนธรรมศาสตร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเที่ยง และความตรง

ของแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทางก้านวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นแบบสอบชนิดอิงกลุ่ม ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ 1) นักศึกษาชาวอเมริกัน 2) นักศึกษาชาวอเมริกันที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 3) นักศึกษาชาวจีน 4) นักศึกษาชาวจีนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า แบบสอบที่ใช้ทดสอบนักศึกษาเป็นแบบสอบที่มีความเที่ยง ความตรง ในการวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ข้อสอบหลายชนิดที่นำมาใช้ในแบบสอบมีความเหมาะสมเท่ากัน ในการใช้วัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาถึงร้อยละ 62

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย